

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

Cimon

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

ὅτι Λύσανδρος μὲν κατ' ἄρτου πάλαι τῶν οἴκων σωμαγωγὴν ἔ-
 μίλων· Σύλλας δὲ Φυγάς ἀνὴρ κατεσσιασμένος ὑπὸ τῶν
 ἑσπερίων, καθ' ὃν χρόνον ἠλαυνέτο μὲν αὐτὸ γυνή, κατεσκά-
 πτετο δὲ οἰκία, φίλοι δὲ ἀπέθνησκον, αὐτὸν ἐν Βοιωτίᾳ τῆς ἀ-
 ναεθμήτοις μυριάσι πρὸς τὸν ἄστυ μὲν καὶ κινδυνῶν ὑ-
 πὸ τῆς πατρὸς, ἴση ἑσπέρων· καὶ Μιθριδάτη συμμα-
 χία διδόντι καὶ δυνάμειν ἔπι τοῖς ἑσπερίοις, ὅσδ' ἐνοῦδα μὴ
 μεταχρὸν δυνέδωκεν ὅσδ' ἐφίλατο θρονον, ἀλλ' ὅσδ' ἐπε-
 εῖπεν, ὅσδ' ἐπὶ δόξῃ ἀνέβαλε, ὅσδ' ἐπερὶ ἠπυθέαται πα-
 ρόντος ὅτι καὶ τὴν Ἀσίαν ἀφίκοι, καὶ τὰς ναυὰς πρὸς διδῶσι,
 καὶ τοῖς βασιλευσὶν ἐξίσταται καὶ Βιθυνίας καὶ Καππαδοκίας.
 ἂν οὐδὲν ὅλως δοκεῖ Σύλλας κάλλιον ἔργον ὅσδ' ἀπὸ μείζο-
 νος εἰργάσατο φρονήματος· ὅτι ὁ χρόνον τῶν οἰκείου πρὸς αὐτὸν
 θύμωρος, καὶ καθ' ἃς οἱ ἡγεμόνοι κινῶν, ὅσδ' αὐτὸν εἰς τὸ δῆγμα
 καὶ τὴν λαοὶν πρὸς ἐπερὶ ἠπυθέαται ἀπείπειν, τότε
 πρὸς τὴν τῶν ἰδίων ἀμικων ὤρμησεν. ἔπι πᾶσι δὲ καὶ τὸ πρὸς
 τὰς Ἀσίας ἐχεινὰ ῥοπιῶν εἰς ἡτοῖς σύκλεισιν· εἶγε Σύλ-
 λας μὲν ὑπὸ τῆς Μιθριδάτου δυνάμεως καὶ ἡγεμονίας
 πολέμησασα ἀπὸ τῆς πόλιν ἐλῶν, ἐλθὼν ἀφῆκε καὶ
 αὐτόνομον· Λύσανδρος δὲ, ἑσαύτης ἡγεμονίας καὶ δρχῆς
 ἐκπεσοῦσα ὅσδ' ἔκτεφεν, ἀλλὰ καὶ τὴν δημοκρατίαν ἀ-
 φελόμενος, ὁμοτάτοις αὐτῇ καὶ πρὸς ἀνόμοις ἀπέδειξε τοῖς
 τυραννοῖς. ὅσδ' δὲ σκοπεῖν μὴ πολὺ τάλητος ἀφῆκε τῶν
 καλῶν, ἀπὸ φανόμοι πλείονα μὲν κατ' ἄρτου καὶ Σύλλας,
 ἐλάττωνα δὲ ἐξ ἡμῶν τῶν καλῶν Λύσανδρον· καὶ τῶν μὲν ἔκτα-
 τείας καὶ σωφροσύνης· τῶν δὲ στρατηγίας καὶ ἀνδρείας ἀποδι-
 δόντες ὁ πρὸς τῶν.

A quod quicquid præclare Lyfander gessit, id ciui-
 tate sua gessit opitulante. Sylla verò extorris, & fa-
 ctione oppressus maleuolorum, quo tempore ei-
 ciebatur vxor eius, diruebantur penates, interfici-
 ebantur amici, signa cum innumeris legioni-
 bus in Bœotia conferens atque pro patria decer-
 tans statuit trophæum, Mithridatique, contra in-
 imicos suos societatem sibi & copias offerenti,
 nihilo vsquam remissioem se aut benigniorem
 præbuit. Imò ne salutem quidem dedit, neque
 dexteram antè porrexit quàm ex præsentè audi-
 uit relinquere eum Asiam, naues tradere, regibus
 Bithynia & Cappadocia cedere: quibus factum
 Syllam pulchrius planè nullum, neque animo
 designasse iudico excelliore, quòd prælata priua-
 tis rationibus republ. & generosorum more ca-
 num, nò prius morfu & prehensione laxata quàm
 oppresso aduersario, tunc insurrexerit in priua-
 tarum vltionem iniuriarum. Quod denique con-
 sultum in Athenienses fuit, ad morum eorum
 contentionem refert nonnihil, quando captam
 urbem, quæ arma secum pro Mithridatis opibus
 & imperio contulerat, liberam & legibus suis re-
 liquit immunem: Lyfander, tanto principatu
 & imperio exutam, non est miseratus, imò verò
 republ. spoliatae populati atrocissimos violentif-
 simosq; imposuit tyrannos. Videamus ergo nunc
 num multum errauerimus à vero, plura præcla-
 rè facta si Syllæ esse, Lyfandri peccata dicamus
 pauciora: atque huic abstinentiæ & temperan-
 tiæ, artium illi bellicarum & virtutis primatum
 tribuamus.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Βίοι τῶν ἑλλήνων

ΚΙΜΟΝΟΣ

καὶ

ΛΟΥΚΟΥ ΛΟΥ.

ΚΙΜΩΝ.

Περὶ πόλιν ὁ μάγισ, ἐκ Θεσσαλίας εἰς Βοιω-
 τίαν Ὀφέλτην τὸν βασιλέα καὶ τοῖς ὑπὸ
 αὐτῶν λαοῖς καταγαγὼν, ἡμῶν δὲ δοκιμῶσθε
 ἔπι πολλοὺς χρόνους κατέλιπε· οὐδὲ πλείστον
 ἐν Χαρωνείᾳ κατῴκησεν, ἢ πρὸς τὴν πόλιν ἔσπον, ἐξε-
 λάσαντες τοῖς βαρβάροις. οἱ μὲν οὖν πλείστοι τῶν ἡμῶν, φύ-
 σι μάχιμοι καὶ ἀνδράειοι ἡρόδομοι, κατὰ ἀνάγκην ἐν
 τῆς Μυδικῆς ὑπεδρομῆς, καὶ τοῖς Γαλακχῆς ἀγῶσιν, ἀ-
 φειδῆσαντες ἑαυτῶν. λέιπεται δὲ πᾶσι ὄρφανός γυνέων,
 ὄνομα Δάμων, παρωνύμιον δὲ Περὶ πόλιν, πολὺ δὲ
 πὶ καὶ σώματος κάλλει καὶ ψυχῆς φρονήματι τοῖς καθ' αὐ-
 τὸν ὑπὸ φάριον νέοις, ἀλλῶς δὲ ἀπαίδετος καὶ σκληρὸς
 ὁ ἦθος. τούτου Ρώμιος, ἡγεμῶν ἀπίερας ἴνός ἐν Χα-
 ρωνείᾳ ἀφῆκε μαζούσης, ἐρεσθεῖς, ὅσδ' ἐπὶ τὴν παιδικὴν ἡ-
 λικίαν παρηλαχῶτος, ὡς ὅσδ' ἐπέθετε πειρῶν καὶ διδοῖς,

PLVTARCHI

Vitæ comparatæ

CIMONIS

&

LVCVLLI.

CIMON.

VATES Peripoltas, qui in Bœo-
 tiam ex Thessalia regem O-
 pheltam & parentes ei gentes
 deduxit, claram familiam in
 longum æuum reliquit: cuius
 maxima manus Chæroneæ,
 quæ primam tenuerūt urbem,
 exactis barbaris, cōsedit. Huius stirpis pleriq; bel-
 licosi & fortes viri incursionibus Medicis & certa-
 minibus Gallicis, dum nullam habent rationē sui,
 absumpti sunt: reliquus puer vnus fuit orbis pa-
 rentibus, Damon nomine, qui Peripoltas cogno-
 mine dictus fuit. Hunc corporis venustate animi-
 que magnitudine longè æqualibus antecellētem
 iuuenibus, sed rudem aliàs & moribus asperū, Ro-
 manus quidam cohortis, quæ hybernabat Chæ-
 roneæ, ductor, modò adultum amans, vbi preci-
 bus & muneribus obnoxium sibi facere nequiuit,

vim præ se ferebat allaturum. quippe patriæ nostræ nullæ tunc opes erant, ob exilitatemque & tenuitatem nullo loco habebatur. Id veritus Damon, atq; ex illa excandescens appellatione, struxit ei infidias, ac coitionem in eum æqualium suorum fecit, non multorum, quo clam essent. Fuerunt autem omnes sexdecim. Hi noctu, infecta fuligine facie, mero onusti prima luce sacrificantem in foro Romanum adoriuntur. Illo & non paucis, qui circa eum erant, obtruncatis profugiant vrbe. Turbata ciuitate senatus Chæronensis hos, concilio habito, capitis damnauit, vt ea suppeditaret ipsi ad Romanos satisfactio. Vespero autem magistratibus vna de more cœnantibus, cohors Damonis, facta in curiam irruptione, cōtrucidat omnes, iterumq; ex oppido se retrahit. Sub idem forte tempus Lucullus cum copiis, in expeditionem aliquam iturus, transibat illac: qui substitit ibi, ac recenti adhuc facinore quæstione habita, ciuitatem reperit non solum infontem, verum etiã pariter violatam. Itaq; milites inde secum abduxit. Porro Damonem, qui latrocinii & incursionibus agrum oppido finitimum deprædabatur, ciues versutis legationibus & decretis pellexerunt ad redeundum in oppidum, reducemq; præfecerunt gymnasio, inde vngentem in sudatorio interemere. Quia verò per diu ibi spectra conspiciebantur, & gemitus exaudiebantur (vt perhibent patres nostri) obstruxerunt fores sudatorii, atq; in hanc ætatem eius loci vicini species illic versari & voces audiri terribiles arbitrantur. Illius posteros (superfunt enim nonnulli, potissimum circa Stirim Phocidis, qui iam in Æolorum morem abierunt) Asbolomenos Damonis causa vocant, quod ille ad cædem tinctus fuligine, quam Æολων vocant, erupit. Vt verò contermini Orchomenii, quibus contentiones erant cum Chæronensibus, quadruplatorem Romanum redemerunt, qui sicut vnus hominis nomen detulit ciuitatis, adduxitq; eam ob cædem ab Damone interemptorum in iudicium, cuius quæstionis fuit Macedoniæ prætor iudex: (neque enim dum mittebant Romani in Græciam prætores) patroni ciuitatis testem laudauerunt Lucillum. Ad quem quum prætor scripsisset, perhibuit testimonium ille veritati. Ita ciuitas hæc, quæ versabatur in summo periculo, fuit iudicio liberata. Quare illi, qui tunc assequuti fuerunt incolumitatem, statuam marmoream Lucullo in foro iuxta Liberum patrem posuere. Nos verò, etsi multis ætatibus illis sumus inferiores, hoc beneficium ad nos quoque, qui nunc viuimus, ducimus pertinere, statuamque rati multo venustiore illa quæ corpus & vultum adumbravit, hanc quæ mores patefacit & ingenium, in his comparatarum vitarum Commentariis res illius gestas complectemur ac quam verissime exponemus. Sat enim est memoriæ gratia. Veri autem testimonii ne ille ipse quidem præmium capere vanam & fictam rerum suarum commemorationem dignetur. Nam vt pictores, qui decoras & eximie venustas pingunt imagines, si aliquid infitiis leuis vitii, nolimus neque vt prætereant id profusus, neq; vt vndeque expriment, quippe hoc deformem, discrepantem illud reddat effigiem. Ita quando arduum est, vel fieri non potest potius,

A δῆλος ἦν ὁκ ἀφεξόμενος βίας, ἀπεδὴ καὶ τῆ πατρίδος ἡμῶν τότε λυωρὰ παρρησίας, καὶ ἀφ᾽ ἀμικρότητα καὶ πέναν παρρωμένης. τὸτο δὴ δεδιώς ὁ Δάμων, καὶ τὴν πείραν αὐτῶν δι' ὀργῆς πεπονημένος ἐπεβούλευε τῶ ἀδρί καὶ σιυίση τῶ ἡλικιωτῶν πῖνας ἐπ' αὐτὸν, οὐ πολλοῖς, ἐνεκα τῆ λαυθά-
 B λῆ σιυελθοῦσα, θάνατον αὐτῶν κατέγνω καὶ τὸτο ἡ ἕσθρ τῆς πόλεως ἀπολόγημα παρὲς τοῖς Ρωμαίοις, ἐσπέρας δὲ τῶν δροχόντων (ὡς παρ' ἡθος ὅστι) κρινῆ δὲ προυώτων, οἱ παρὲς τὸν Δάμωνα παρειασεσόντες εἰς τὸ δροχέιον, ἀπέσφαξαν αὐτοῖς, καὶ πάλιν ὠχρόντο φθόνοντες ἐκ τῆς πόλεως. ἐτυχε δὲ παρὲς τῆς ἡμέρας ἐκείνας Λόκιος Λούκουλλος ὅτι πῖνα παρῆξιν μὲν δυνάμειος παρερχόμενος. ὅτι πῖνας δὲ τῆ παρεια, καὶ τῶν γερνόντων παρειαφάτων οἴτων ἐξέτασιν ποιησάμενος ὄρετῶν πόλιν ὁδοῦ ἀγίαν, ἀλλὰ μάλλον σιυηδικημένῶν καὶ τοῖς τραπῶτας ἀνδραβῶν, ἀπήγαγε μὲν εαυτῶν τὸν δὲ Δάμωνα ληστείας καὶ καταδρομῆς πορρωῶτα τῆ χώρην, καὶ τῆ πόλιν παρειακείμενον, ἕσθρ ἡγρόντο παρειαείας καὶ ψηφίσματα πολυέσποις οἱ πολῖται. κατελθόντα δὲ, γυμνασίαρχον κατέστησαν, εἴτ' ἀλειφόμενον ἐν ὧν πρειαπηείω, διέφθεραν. ὅτι πολὺν δὲ χρόνον εἰδῶλων πῖναν ἐν τῶ τῶτα παρειαφαινομένων, καὶ σιυαγμῶν ἐξαχουομένων, (ὡς οἱ πατέρες ἡμῶν λέγουσι) τῆς γύρας ἀναχρόδησαν τῆ πρειαπηείας καὶ μέχρην ὡς ὅ τῶτα γήτνιαίντες, οἴοντα πῖνας ὄψης καὶ φωνὰς παρειαφῶδες φερεσθαι, τοῖς δὲ ἀπὸ τῆ γύρας αὐτῶν (ἀφ᾽ ἀσῶζονται γὰρ εἶνοι, μαλιστα δὲ Φωκίδος παρὲς Στεῖριν, ἀσολίζοντες) ἀσολωμένους καλοῦσι ὅστι δὲ τῆ Δάμωνα παρεια v. Palmer.
 C τὸν Φόνον ἀσόλω γρησάμενον ἐξέστην. ἐπεὶ δὲ ἀσυγείτονες ὄντες Ὀρχομένιοι καὶ ἀφ᾽ ὀροῖ τοῖς Χαιρωνέοισιν, ἐμιαδῶσαντο Ρωμαίχῶν συσφαίντω, ὅστι, ὡς παρ' ἑνὸς ἀνδρώπου δὲ τῆ πόλεως ὄνομα κατενεκῶν, εἰδῶκε φόνος τῶν ἕσθρ Δάμω-
 D νος ἀνηρημένων. ἡ δὲ κρίσις ἦν ὅτι τῆ σφατηροῦ τῆς Μακεδονίας, (ἕσθρ γὰρ εἰς τὴν Ἑλλάδα Ρωμαῖοι σφατηροῖς διέπέμποντο) οἱ δὲ λέγοντες ἕσθρ τῆ πόλεως, ἐπεκαλεῶντο τῆ Λουκουλλοῦ μαρτυρίαν. γράφαντος δὲ τῆ σφατηροῦ παρὲς Λούκουλλον, ἐκείνος ἐμαρτύρησε παληθῆ, καὶ τὴν δικίω ἕσθρ ἀπέφυγη ἡ πόλις, κινδυνώουσα παρὲς τῶν μεγίστων. ἐκείνοι μὲν οὖν οἱ τότε σωθέντες, εἰκόνα τῆ Λουκουλλοῦ λιθίνην ἐν ἀγορᾷ παρὲς τὸν Διόνυσον ἀνέστησαν ἡμεῖς δὲ, εἰ καὶ πολλοῖς ἡλικίαις λειπόμεθα, τῆ μὲν χάλιν οἴομεθα ἀφ᾽ ἀτείνειν καὶ παρὲς ἡμᾶς τοῖς νῦν ὄντας εἰκόνα δὲ πολὺ καλλίονα νομίζοντες εἶ) τῆς δὲ σῶμα καὶ τῆ παρειαφαινοῦ ἀπορρωμουμενῆς, τὴν δὲ ἡθος καὶ τὸν ἕσθρ ἔσθρ ἐμφανίζουσαν, ἀναληψόμεθα τῆ γραφῆ τῆ παρρωμῆλων βίωντας παρῆξιν τῆ ἀνδρῶς, τὰ παληθῆ διεξίοντες. δροχὴ γὰρ ἡ τῆς μνήμης χάλιν ἀληθοῖς δὲ μαρτυρίας οὐδὲ ἀν αὐτὸς ἐκείνος ἡξίωσε μιανθὸν λαβεῖν, ψευδῆ καὶ πεπρωσμένῶν ἕσθρ αὐτῶν διήγησιν. ὡς παρ' γὰρ τοῖς τὰ καλα καὶ πολλῶν ἕσθρ χάλιν εἰδῆ ζωγραφουῶτας, ἀν παρῶ τῆ μικρῶν ἀλβῶν διεσχερῆς, ἀξιομῆν μήτε παρῶ λιπῆν τοῦτο τελέως, μήτε ἐξαχρῖβουῶ

veritas qui Aeolicis utebantur dicitur

(ὅ μὲν γὰρ ἀγορᾶν, ὅ δὲ ἀνομοίαν παρέχεται τὴν ὄψιν) οὕτως ἐπεὶ χαλεπὸν ὅστι, μάλλον δὲ ἴσως ἀμῆχρον,

ἀμεμψή καὶ καθαρήν ἀδρὶς ἐπιδείξαι βίον, ἐν τοῖς κα-
λοῖς ἀναπληρωτόν, ὡς ἀπὸ οὐμοιότητος ἀλήθειαν. τὰς δὲ
ἐκ πάσης ἡλικίας ἀεικῆς ἀεικῆς ἐπιβουλεύσας τὰς παρὰ
ξένοις ἀμφοτέρων καὶ κήρας, ἐλλείμματ' αἰμαλλον δρετῆς ἡ-
μος, ἢ κακίας ποικίλματα νομίζοντας, ἐδείπνυτο παρὰ
μὲν οὐκ ἀποσημαίνων τῆ ἰσοπέδου καὶ περὶ τῶν, ἀλλ' ὡς ἀπὸ ἀδ-
μύρους ὑπὸ τῆ ἀδρετῆς φύσεως, εἰ καλὸν ὁσδὲν εἰλικρινές
ἐστὶ ἀναμφισβήτητον εἰς δρετῆν ἦθος γενεῶν ἀποδίδωσιν.

Ὁ δὲ οὖν Λέκκυλλος ἐδόκει σκοπεῖσθαι ἡμῖν τὰ Κίμωνι
παρὰ βλητέος εἶναι. πολέμικα γὰρ ἀμφοτέρω, καὶ πρὸς τὰς
βαρβάρους λαμπεροί. παρὰ οἱ δὲ τὰ πολιτικά, καὶ μάλιστα
τῆ ἐμφυλίων γάσεων ἀναπνοῦ τὰς παρὰ τῆ παρὰ τῶν ἀδρετῶν. ἐ-
κάτερος δὲ τις αὐτῶν γήσαντες ἐπάμα καὶ νίκας ἀειλόμοι πε-
ρὶ οὐκ οἶτος. ἔτε γὰρ Ἑλλήνων, Κίμωνος, ἔτε Ρωμαίων, Λου-
κυλλοῦ παρὰ τῶν ὁσδὲν, ἔτε μακρὸν πολέμῳ παρὰ ἦθεν
ἐξω λόγου ὑπερμένων τῶν καὶ Ἡρακλέα καὶ Διόνυσον. εἴτε π
Περσέως πρὸς Αἰθίοπας ἢ Μήδους καὶ Ἀρμενίους, ἢ Ἰάσ-
πυος ἐργὸν ἀξίωσιν ἐκ τῶν τότε χρόνων μνήμη φερόμενον εἰς
τοὺς νῦν ἀφίκεται. κρινόν δὲ πῶς αὐτῶν καὶ ὁ ἀπὸ τῶν γένων τῆς
στρατηγίας, ἐκάτερος μὲν σιωπῆ φανός, ὁσδὲν τῶν ἰσχυρῶν
σάβως τὸν ἀδρετῶν ἡμῶν. μάλιστα δὲ ἡ παρὰ τῶν ὑποδοχῶν καὶ
τῶν φιλαδρετῶν τῶν ὑπερῶν τῶν ἀφίκεται, καὶ ὁ νεαρόν
καὶ ἀφίκεται ἐν τῇ διαίτη, παρὰ τῶν ἀπὸ τῶν ἀφίκεται
ὑπάρχει. παρὰ τῶν ἀφίκεται εἰς ἄλλας ἡλικίας ἐμοιότητος,
αἰς ἔχοντες ἐκ τῆς διηγήσεως αὐτῆς σιωπῶν γαίν.

Κίμων ὁ Μιλτιάδου υἱὸς ἦν Ἡγησιπύλης, υἱὸς Ὁρατί-
της, θυγατρὸς Ὀλόρου τῆ βασιλείας, ὡς ἐν τοῖς Ἀρχαίου καὶ
Μελανθίου ποιήμασιν εἰς αὐτὸν Κίμωνα γεγραμμένοι ἰσθ-
ρηται. διὸ καὶ Θουκυδίδης οἰσοικῆς, τοῖς παρὰ Κίμωνα καὶ γέ-
νος παρὰ τῶν, Ὀλόρου τε παρὰ τῶν εἰς τὸ παρὰ τῶν ἀφί-
κεται τῶν ὁμοιότητων, καὶ τὰ χρυσία παρὰ τῶν Ὁρακῆν ἐκέκτητο.
καὶ τελευτήσας μὲν ἐν τῇ Σκαπῆ ἕλῃ (τὸ δὲ ἐστὶ τὸ Ὁρα-
κῆς χωρίον) λέγεται, φοιτῶντες ἐκεῖ μνήμα δὲ αὐτῶν, τὸ ἀφί-
κεται εἰς τὸ Ἀθηναίων κρημνισθέντων, ἐν τοῖς Κιμωνεῖοις δείκνυται,
παρὰ τῶν Ἑλληνικῆς τῶν Κίμωνος ἀδελφῆς τάφον. ἀλλὰ Θου-
κυδίδης μὲν Ἀλιμύσιος γένοντες τῶν δῆμων, οἱ δὲ παρὰ τῶν Μιλ-
τιάδου, Λακιάδου. Μιλτιάδης μὲν ἐν πεντήκοντα ταλάν-
των ὀφλῶν δίκην, καὶ πρὸς τῶν ἐκλιθεὶς εἰρηθεῖς, ἐτελευτήσας ἐν
τῶν δεσμωτηρίῳ Κίμωνος, μὲν ἀφίκεται παρὰ τῶν ἀφίκεται
μὲν τῶν ἀδελφῆς ἐπὶ κρήνης ἕσσης καὶ ἀγάμου, τὸ παρὰ τῶν ἡδύξει
χρόνον ἐν τῇ πόλει, καὶ κακῶς ἠκούεν ὡς ἀτακτὸς καὶ πολυπό-
της, καὶ τὰ παρὰ τῶν Κίμωνι παρὰ τῶν ἀφίκεται τὸ φύσιν. ἐν δὲ διη-
γῆσαι φασὶ Κοάλεμοι παρὰ τῶν ἀφίκεται. Σησιμβροῦτος δὲ
ὁ Θάσιος, παρὰ τῶν αὐτῶν ὁμοιότητων τῶν Κίμωνι γένοντες,
φασὶν αὐτὸν ἔτε μουσικῆν, ἔτε ἀλλοτῆ μάλιστα τῶν ἐλευθερίων
καὶ τοῖς Ἑλλήσιν ἐπιχειροῦσιν ἐκδιδάχων ἀφίκεται δὲ φησὶ τῶν τε
καὶ στωμυλίας Ἀθηναίων ὅλως ἀπὸ τῶν ἀφίκεται, καὶ τὰ τῶν πο-
λὺ δὲ ἡμῶν καὶ ἀληθῆς ἐν τῇ ἀφίκεται, καὶ μάλιστα εἶναι Περσπο-
νήσιον τῶν ἀφίκεται τῶν ἀφίκεται τῶν ἀφίκεται, τὰ
μέγιστον ἀφίκεται, καὶ τὸν Εὐειπιδῶν Ἡρακλέα. τὰ γὰρ
ἐστὶ τοῖς ἀφίκεται τῶν ἀφίκεται γεγραμμένοι ἐπειπεῖν. ἐπὶ
τῶν ἀφίκεται ἀφίκεται πρὸς τῶν ἀφίκεται ἀφίκεται. καὶ γὰρ οὐδὲ ἀλ-
λως τῶν Ἑλληνικῶν ἀφίκεται τῶν ἀφίκεται ἀφίκεται, ἀλλὰ
καὶ πρὸς Πολύγνωτον ἀφίκεται τῶν ἀφίκεται. καὶ ἀφίκεται τῶν
φασὶν ἐν τῇ Πηλοποννησίῳ τότε καλεσμένη, ποικίλη τῶν ἀφίκεται,

Palmer.

A hominis ostendere vllius vitam , quæ omni vacet
macula & pura sit, veritas, sicut simulacrū in ho-
nestis complenda est. Illas verò quæ ex motu ani-
mi aliquo aut ex reipublicæ temporibus intercur-
runt actionibus offensas & vitia, claudicationes
potius virtutis alicuius quàm improbitatis ea frau-
des existimantes, non debemus nimium diligen-
ter, & ad amussim in scribendo explicare, sed tan-
quam rubore capti fortis humanæ, quæ nihil bo-
ni syncerum, neque mores ad virtutem edat in-
culpato. Videbatur autem iudicio nostro Cimo-
ni Lucullus opponendus: siquidem fuerunt bel-

B laces ambo, atque aduersus barbaros in clyti: con-
trà domi placidi, ac potissimum ab discordiis inte-
stinis patrias suas recreauerunt. Ad hæc crexit v-
terque trophæa, & victorias retulit insignes. Ne-
que enim, si ab Hercule & Libero patre discesse-
ris, aut si quod Persei contra Æthiopas vel Medos
& Armenios, aut Iasonis veritati factum consonū
ex vetustate tanta ad memoriam delatū nostram
sit, ex Græcis Cimone, vel Lucullo ex Romanis
tam procul arma prior protulit vltus. Iam est hoc
quoque iis commune, quodd bellum mutilum re-
liquerint, atque fregerit quidem vterque sed neu-
ter oppresserit hostem. Præcipue verò benignita-
tem & effusionem in conuiuio & comitate hac,

C splendidam q; & prolixam mensam ac vitam quo-
tidianam adpicere in vtroq; licet patem. Præteri-
mus fortassis alias nonnullas congruentias, quas
haud difficile fuerit ex ipsa colligere narratione.
Cimon Miltiadis filius, matrem Hegesipylam
habuit natione Thressim, filiam regis Olori, vt
est Archelai & Melanthii poematibus, in ipsius
Cimonis laudē scriptis, prodium. Vnde & Thu-
cydides historicus, Cimonis propinquus, patrem
habuit Olorum, qui ad generis autorem retulit
similem nominis appellationem, & metalla auti
in Thracia possedit, quem perhibent in Scapta
hyla (id castellum est in Thracia) defunctum atq;
ibidem interfectum. Monumentum eius ossium,
quæ in terram Atticam fuerunt relata, inter mo-
numenta Cimonis visitur iuxta Elpenices Cimo-
nis sororis tumulum. Cæterum Thucydides curia
Alimusius fuit, Miltiades Laciades. Miltiades i-
gitur, quum lis ei æstimata quinquaginta talentis
esset, & ad soluendum in vincula ductus, diem
suum obiit in carcere. Cimon autem admodum
adolescens cum sorore adhuc vii g ne & innupta
orbis in prima ætate ad populum infamis fuit, &

D malè audiuit ex lustris & vinolentia, quasi auum
referens ingenio Cimonem, quem aiunt ob men-
tis stuporem Coalemum, id est fatuum, fuisse di-
ctum. Stefimbrotus Thasius, Cimoni ferè coæ-
taneus, nec musica eum, nec vlla alia instructum
liberali disciplina & Græcis vtitata, memorat
fuisse, atque ab Attico acumine leporibusq; quam
remotissimum: mores verò insigni generositate
& sinceritate tinctos, potiusq; ingenium huius vi-
ri Peloponnesium fuisse,

E Et candidum simplexq; bonumq; in maximis,
vt apud Euripidem Herculis. hæc enim Stefim-
broti elogio adicias licet. Adolescentia eius fa-
mosa fuit, quasi sorori suæ illuderet. Siquidem
referunt nec aliàs omnino fuisse Elpenicen pu-
dicam, sed & pictori se Polygnoto subiecisse.
Quapropter quum pingeret in porticu Pifiana-
tia (vt tunc vocabatur, quæ nunc Pæcile dicitur)

Troadas,

Troadas, faciem perhibetur Laodices ad Elpenices reddidisse imaginem. Non erat in operariis Polygnotus, neque pingendam redemerat porticum illam, verum gratuitam eam munificentiam exhibuit publice. Ita scriptores memoriae traditum reliquerunt, ac Melanthius poeta in hunc ait modum,

*De proprio ornavit diuorum templa, forumq;
Cecropium heroum grandis imaginibus.*

Sunt qui Elpenicen non clam cum Cimone, sed aperte ferant contractis nuptiis ut uxorem habitare, quod sponsum pro generis dignitate non inueniret ob inopiam. Vbi vero Callias, qui Athenis inter locupletes erat, eius amore captus, obtulit patris eius multam dissoluere, illam accepisse conditionem, ac Cimonem Calliae Elpenicen despondisse. Atqui apparet omnino habuisse circa mulierum libidines Cimonem. Nam Aristeria, quae erat Salamine oriunda, & mox Mnestræ cutusdam poeta meminit Melanthius, elegiis cum Cimone iudicis, ab eo adamarum. Iam non obscuro amore filiam Euryptolemi Megaclis filii, iustam tamen uxorem, cum Cimone profecutus, eiusque mortem tulit ægerrime, quatenus coniecere licet ex scriptis ad leniendum iudicium eius elegiis quas Panætius philosophus condidisse physicum Archelaum putat, neque absurde ducit ex temporibus coniecturam. Reliqui mores boni Cimonis & egregii omnes fuere. Quum enim nec fortitudine concederet Miltiadi, nec Themistoclis prudentia, utroque fuisse eum constat innocentio rem. Ac, quum virtute bellica ne tantillo quidem esset illis inferior, mirum quantum pacis artibus antecelluit, idque iuuenis etiamnum & scientiæ militaris rudis. Quum enim populo ingruentibus Medis consulere Themistocles ut, relicta vrbe & agro deserto, in fretum iuxta Salamina dimicaret & classe certaret, omnibus ferme consilium tam stupentibus præcepit, conspectus Cimon principis est per Ceramicon alacris comitantibus sodalibus arcem scandere, ac frænum equi, quod manibus ferebat, Mineræ consecrare, quasi non requireret ciuitas equestre robur in præsens, sed milites præliorum naualium scientes. Sacro fræno sumptisque clypeis ex illis qui in templo pendebant, adorauit deam, atque ad mare descendit: quare dedit non paucis animum. Neque vero forma indecora fuit. (ut poeta ait Ion) sed statura eminenti, capilloque & densa capitis insignis coma. Quum in prælio strenue & fortiter dimicasset, ilico nomen que fuit apud ciues & beneuolentiam, multaque illum adibant, incitabantque ut digna iam Marathone consilia & facta suscipere. Capessentem rempublicam. excepit populus lubens, eumque fastidio Themistoclis prouexit, quod acceptus plebi gratusque ex comitate & candore esset, ad summos honores & magistratus: Præcipue autem euenit eum Aristides Lysimachi, quod indolem perspiceret in moribus eius probam, & quo, tamquam aduersarium, eum Themistoclis ingenio & audaciæ obiceret. Ut vero, pulsus Græcia Medis, classi fuit præfectus, nondum imperio potitus Atheniensibus, sed Pausaniam adhuc & Lacedæmonios sequentibus, primum in expeditionibus ciues mirifice composuit atque alacritate omnibus præbuit præcellentes.

κατὰ θάλασσαν, οὐκ ἔτι τὴν ἀρχὴν Ἀθηναίων ἔχοντων, ἐπὶ τῇ Παιονίᾳ καὶ Λακεδαιμονίοις ἐπορευόμενος, πρῶτον μὲν ἐν ταῖς στρατιῇσι αἰεὶ παρῆχε τοῖς πολίταις χάσμιον τε θαυμαστὸν καὶ τροχίμια πολυπύργων διαφύλαξαι.

A γράφοντα τὴν Τροάδα, ὅτι τῆς Λαοδίκης ποιῆσαι πρὸς ὅσον ἐν εἰκόνι τῆς Ἑλληνικῆς. ὁ δὲ Πολύγνωτος οὐκ ἔτι τῆς βασιλείας, οὐδὲ ἀπὸ ἐργασίας ἔγραφε τὴν εἰκόνα, ἀλλὰ πρῶτον φιλοδουλοῦντος πρὸς τὴν πόλιν, ὡς οἵ τε συγγραφεῖς ἱστορεῖσι, καὶ Μελέτιος ὁ ποιητὴς λέγει τὸν ἔργον τῆτον, Αὐτὸν γὰρ διαπύλασι θαλάσσιον ἀγρῶν τε Κερκίαν χάσμιον καὶ ἡμιθέων ἀγρῶν. εἰσὶ δὲ οἱ δὲ Ἑλληνικῆν, ἐκρύφα δὲ Κίμωνι, Φανεραῖς δὲ γηραμένην συνεικῆσαι λέγουσιν, ἀξίου δὲ Διὸς νυμφίος Διὸς δὲ πενίαν ἀπορῆς. ἐπεὶ δὲ Καλλίας τῆς ἑσπέρων τῆς Ἀθήνησιν ἐραστὴς **B** πρῶτον, τὴν ἑσπέρων τῆς πατρὸς κατὰ δίκην ἐκ τῆν ἐτοίμος ὦν πρὸς τὸ δημόσιον, αὐτὴν τε παιδιῶν, καὶ τὸν Κίμωνι τῶν Καλλίας συνοικίσει τὴν Ἑλληνικῆν. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ ὅπως φαίνεται τοῖς πρὸς τῆς γυναικῆς ἐρωτικῆς ὁ Κίμων ἔνοστος γυνεῶν. καὶ γὰρ Ἀφειῆς τῆς Σαλαμίνος, καὶ πάλιν Μήστρας Ἰνός ὁ ποιητὴς Μελέτιος μνημονεύει πρὸς τὸν Κίμωνα, παύσων δὲ ἐλεγγείας, ὡς ἀπουδαζομένων ὑπὸ αὐτῶν. δῆλος δὲ ἐστὶ καὶ πρὸς Ἰσοδίκην, τὴν Εὐρυπτολέμου μὲν γυναικῆς δὲ Μεγακλέους, καὶ νόμοις δὲ αὐτῶν συμβιβάσασαν, ὁ Κίμων ἐμπάτερον Διὰ τεταῖς, καὶ δις φορησας ἀποθανούσης, εἴη δὲ τεκμήριον ταῖς γεγενημέναις ἐπὶ παρηγορίᾳ τῆς πένθους ἐληγγείας πρὸς αὐτὸν ὦν Παναίτιος ὁ φιλόσοφος οἶεται ποιητὴν γεγενῆσθαι τὸν Φιλικὸν Ἀρχέλαον, ἐκ ἀπὸ ἔργου τοῖς χεῖνοις εἰκάζων. τὰ δὲ ἄλλα πάντα τὰ ἡρώδους ἀγαθὰ καὶ ἡλιθία τῶν Κίμωνος. ἔτι γὰρ πόλμη, Μιλτιάδου λεγόμενος, οὐτε συνέσι, Θεμιστοκλέους, δικαιοτέρος ἀμφοῖν ὁμολογεῖται γυνεῶν καὶ τῆς πολεμικῆς ὁδὸς μικρὸν ἀποδείων στρατῶν ἐκείνων, ἀμύχανον ἴσον ἐν ταῖς πολιτικῆς ὑπερβαλέσθαι, νέος ὦν ἐπὶ καὶ πολέμῳ ἀπέρως. ὅτε γὰρ τὸν δῆμον ἐπιόντων Μήδων Θεμιστοκλῆς ἐπέθετο, πρῶτον μὲν τὴν πόλιν, καὶ τὴν ἑσπέρων ἐκλιπόντα, πρὸς τῆς Σαλαμίνος ἐν ταῖς ναυσὶν τὰ ὄπλα θέσθαι, καὶ διαγωνίσασθαι κατὰ θάλασσαν, ἐκπεπληγμένων δὲ πολλῶν δὲ πόλμημα, πρῶτος Κίμων ὄφθη Διὸς τῆς Κεραμειῶν φαδρὸς αἰὼν εἰς τὴν ἀκρόπολιν μὲν τῆς ἐσπέρων, ἵππου πῖνα χαλινὸν ἀναθεῖναι τῆ θεῶν ἄρα χερσὶν χεμίζων ὡς ὁδὸν ἵπποικῆς ἀλκῆς, ἀλλὰ ναυμάχων ἀνδρῶν ἐν τῶν παρῶν τῆς πόλεως δεομένης. ἀναθεῖς δὲ τὸν χαλινὸν, καὶ λαβὼν ἐκ τῆς πρῶτης τὸν ναὸν κρεμασμένων ἀσπίδων, καὶ προσβύξας ἀμύχανον τῆ θεῶν, κατέβαινεν ἐπὶ θάλασσαν, ἐκ ὀλίγοις στρατῶν τῶν θάρρῶν γυμνοῦς. ἔτι δὲ καὶ τὴν ἰδέαν οὐ μεμπτός, ὡς ἴων ὁ ποιητὴς φησιν, ἀλλὰ μέγας, οὐλὴ καὶ πολλὴ τελεχὶ χεμῶν τὴν κεφαλῆν. Φανερὸν δὲ κατ' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα λαμπερὸς καὶ ἀνδρώδης, ταχὺ δόξαν ἐν τῇ πόλει μετ' ἰσχυρίας ἔχει, ἀθροίζομένων πολλῶν πρὸς αὐτὸν, καὶ πρὸς ἀκαλούντων ἄξια τῶν Μαραθῶνος ἤδη διαπορῆσαι καὶ πρῶτος. ὁρμήσασθαι δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὴν πολιτείαν ἀσμενος ὁ δῆμος ἐδέξατο, καὶ μετὸς ὦν τῶν Θεμιστοκλέους, ἀηγεῖται μέγιστος ἐν τῇ πόλει ἡμᾶς καὶ στρατῶν, διαρμωσὸν ὄντα καὶ προσφιλεῖ τοῖς πολλοῖς, Διὸς πρῶτος καὶ ἀφελειαν. οὐχ ἦκιστα δὲ αὐτὸν ἠύξησεν Ἀφειδῆς ὁ Λισιμάχου, τὴν δὲ φύσιν ἐσορᾶν τῶν ἡρώδους, καὶ ποιούμενος οἷον ἀπίπταλον πρὸς τὴν Θεμιστοκλέους δεινότητα καὶ πόλμη. ἐπεὶ δὲ Μήδων φυγόντων ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἐπέμφθη στρατηγός

ἔπειτα Παισαίου τοῖς μὲν βαρβάροις ἀγαθὸν ἔργον πε-
 εἰ παροδοσίας, καὶ βασιλεῖ γράφοντες ἐπιτολάς, τοῖς δὲ συμ-
 μάχοις δαχέως καὶ ἀθαδῶς προσφέρμενου, καὶ πολλὰ
 δι' ἄνοιαν καὶ ὄχρον ἀνέχον ὑβρίζοντες, ὑπολαμβάνων
 παρὰ τοὺς ἀδικουμένους, καὶ Φιλανδρόπῳ ἔξομιλῶν,
 ἔλαθον ἢ δι' ὀπλων τῆς Ἑλλάδος ἠγεμονίαι, ἀλλὰ λόγῳ καὶ ἡ-
 ἤ παρελθόντος. παρὰ τὴν τοῦ οἰκιστοῦ τῆς συμμάχων
 ἐκείῳ τε καὶ Ἀριστιδῆ, τὴν χαλεπότητα τῆς Παισαίου
 καὶ ὑποφίαν μὴ φέροντες. οἱ δὲ καὶ τοῖς ἀμα προσήγον-
 το. καὶ τοῖς ἐφόροις πειμποντες ἐφασκόν, ὡς ἀδοξούσης τῆς
 Σπάρτης, καὶ ἄρα τῆς Ἑλλάδος, ἀνακαλεῖν τὸν
 Παισαίου. λέγεται δὲ παρ' ἑνὸς τῶν Βυζαντίων ἐπιφανῶν
 γυνέων, ὄνομα Κλεονίκῳ, ἐπὶ ἀρχῆν τῆς Παισαίου με-
 ταπεμπονίου, τοῖς μὲν γυνεῖς ὑπὸ ἀνάγκης καὶ φόβῳ παρο-
 ἔδου τὴν παῖδα τὴν δὲ τῆς πατρὸς δωματίου δεηθεῖσαν ἀ-
 νελεῖσθαι ἔφαθ, ἀφ' οὗ καὶ σωπῆς τῆς κλῆνης παροσι-
 σαν, ἥδη τῆς Παισαίου κατεύδοντες, ἐμπροσθεν καὶ ἀναβέβη
 ὁ λυχνίον ἀκούσαν. τὸν δὲ, ὑπὸ τῆς φόβου ἄρα ἔδου καὶ
 πασαύτῳ τῶν ἀκαίμων ἐν χεῖρῶν, ὡς πινος ἐπὶ αὐτὸν
 ἐξῆρθε βαδίζοντες, πατάξαι καὶ ἀνακαλεῖν τὴν παρθένον.
 οὐκ ἔτι τῆς πληγῆς ἀποθανοῦσαν αὐτῶν, οὐκ ἔτι τὸν Παι-
 σαίου ἠσυχάζειν, ἀλλὰ νύκτωρ εἰδῶν αὐτῶν φοιτῶσαν
 εἰς τὸν ὑπνον, ὀργῆν λέγειν τὸδε ἠρώων, Στείχε δίκης ἀσπῶν.
 μάλα τοὶ κακῶν ἀνδράσιν ὑβρις. ἐφ' ᾧ καὶ μάλιστα χαλε-
 πῶς ἐνεχόντες οἱ σύμμαχοι, μετὰ τῆς Κίμωνος ἐξεπολιόρ-
 κησαν αὐτὸν. ὁ δὲ ἐκπεσὼν τῆς Βυζαντίου, καὶ τῶν φάσματι
 ἄρα τῆς Ἑλλάδος, (ὡς λέγεται) κατέφυγε παρὰ τὸ νεκρομαν-
 τεῖον εἰς Ἡράκλειαν, καὶ τὴν ψυχὴν ἀνακαλούμενος τῆς
 Κλεονίκης, παρητί το τὴν ὀργὴν. ἡ δὲ εἰς ὄψιν ἔλθουσα, ἄ-
 χέως ἔφη παύσασθαι τῆς κακῶν αὐτὸν, ἐν Σπάρτῃ ἠρόμε-
 νον· ἀνιπτομένη (ὡς εἶπε) τὴν μέλλουσαν αὐτῶν τελευτήν.
 ταῦτα μὲν οὖν ὑπὸ πολλῶν ἰσόρηται. Κίμων δὲ, τῆς συμ-
 μάχων ἥδη παρὰ τὴν ἀρχὴν αὐτῶν, φρατῆρος εἰς Θεσπλίαν
 ἐπέδου, πικρῶν ἄνδρας Περσῶν ἀνδράσιν ἐδόξοις καὶ συγ-
 γνῆς βασιλέως Ἡϊόνα πόλιν ἐπὶ τῶν Στυμόνι κείμενῳ πο-
 τῶν κατέχοντες, ἐνοχλῶν τοῖς παρὰ τὸν τόπον ἐκείνων Ἑλ-
 λησιν. παρὰ τὸν μὲν οὖν μάχῃ τοῖς Πέρσας ἀνέκτισε, καὶ
 κατέκτισε εἰς τὴν πόλιν· ἐπέτα τοῖς ὑπὸ Στυμόνα Θρα-
 κας, ὅταν ἀνέκτισε οἶκος, ἀναστάτους ποιῶν, καὶ τὴν χάσαν
 παρὰ φυλάτῳ ἀπάσαν, εἰς τὸ αὐτῶν ἀποδείξει τοῖς πολιόρ-
 κουμένοις κατέστη, ὡς τε Βυτλίαν τῆς βασιλέως φρατῆρον, ἀ-
 πογόνου τὰ παρὰ τὴν πόλιν πύρ ἐκείνην, καὶ σιωδῆ-
 φθείραν μετὰ τῆς φίλων καὶ τῆς χερμῆς αὐτὸν. οὕτω δὲ λα-
 βῶν τὴν πόλιν, ἀλλὰ μὲν οὐδὲν ἄξιον λόγου ὠφελήθη, τῆς
 πλείων τοῖς βαρβάροις συκατακαέντων· τὴν δὲ χάσαν,
 ἀφουεσάτῳ ἔσαν καὶ καλλίστῳ, οἰκῆσαν παρὰ δὲ τοῖς
 Ἀθῆναιοῖς. καὶ τοῖς Ἑρμαῖς αὐτῶν τῆς λιθίνους ὁ δῆμος ἀνα-
 θεῖναι σιωχώρησεν, ὡν ἐπιγέγραπται τῶν μὲν παρὰ τῶν,
 Ἡν ἄρα κακῶν ἄγαθὰ καρδοί, οἱ ποτε Μήδων
 Γασίν, ἐπὶ Ἡϊόνι Στυμόνος ἀμφὶ ῥοάς,
 Λιμὸν τ' ἀθῶνα κρυερόν τ' ἐπάροντες Ἀρνα,
 Γραῖται δισμύρων ὄρεθ' ἀμηχανίην.
 τῶν δὲ δούτερων,
 Ἡγμονέοσι δὲ μιᾶσιν Ἀθῆναιοῖσι τὰ δὲ ἔδωκεν,
 Μάλλον πῆς τὰ δὲ ἰδῶν, καὶ ἐπισομένων, ἐβελήσθ

A Hinc, ut Pausanias de prodicione cum barbaris in
 sermone venit, scripsitq; ad regem litteras, cum
 focis autem asperere & procaciter egit effrenatam-
 que licentiam ex imperio & amenti vsurpavit fa-
 ctu, hic excipiendo comiter offentos & humani-
 ter appellando imperium Græciæ non armis, sed
 benigno sermone & moribus blandis imprudenti
 ei abstulit. Complures enim focii, morositatem
 & superbiam exosi Pausaniæ, aggregauerunt se
 ad illum & Aristidem, qui simul & hos rapue-
 runt ad se, & ephoris per nuntios significauerunt
 ut Pausaniam, quod infamia inuolueret Spartam
 & concitaret Græciam, reuocarent. Fama est vir-
 ginem Byzantinam illustribus ortam parentibus,
 nomine Cleonicen, quam stupri causa accersue-
 rat Pausanias, a parentibus fuisse necessitate & me-
 tu subactis dimissam. Eam pro cubiculo precatam
 ut lumen auferretur, quum per tenebras silentio
 ad cubile pergeret sopiti iam Pausaniæ, incurrisse
 inuitam in lucernam, eamq; euertisse. At illum ex
 strepitu obturbatum, stricto pugione, qui prope
 iacebat, quasi ab hoste aliquo peteretur, percuf-
 sisse ac prostrauisse puellam: quæ ex vulnere mor-
 tuam non permisisse Pausaniæ quietem: sed spe-
 ctum noctu se offerens in somno hunc versum cū
 indignatione ad illum protulisse,

Tu cole iustitiam, reg, atq; alios manet ultor.
 Quod factum focii cum Cimone iniquo animo
 ferentes, arte obsederunt cum Byzantii. Ela-
 psus tamen est, & viso illo (vtfertur) exterritus
 Haracleam confugit ad manium oraculum, euo-
 cataque Cleonices anima, offensam deprecatus
 est. Illa in conspectum Pausaniæ venit, ac breui
 eum illis malis ostendit explicatum iri, vbi Spar-
 tam venisset, obscure (vt coniiicio) imminetia
 ei fata designans. Hæc multi scripta reliquere. At
 Cimon, quum adiunxissent se ei focii, dux in
 Thraciam est profectus, quod nuntiatum esset ex
 Persis viros claros & regis necessarios, Eione op-
 pido, quod ad Strymonem amnem positum est,
 occupato, conterminos infestare Græcos. Hic pri-
 mum fudit acie Persas ipsos, atque intra moenia
 oppidi compulit. deinde accolæ Strymonis Thra-
 cas, vnde supportabatur illis com meatus, sedibus
 expulit, totamque regionem stationibus cin-
 gens ad eas redegit obsessos difficultates, vt regius
 dux Butes, rebus deploratis, flammam subderet
 oppido, seque cum amicis & rebus suis concre-
 maret. Ita positus oppido, nullum cepit aliud ma-
 gnopere compendium, quod fuissent plerâq; cum
 barbaris incendio haulta, sed lætissimum & amœ-
 nissimum oppido circumiectum agrû Athenien-
 sibus dedit incolendum. Quare Hermas illos la-
 pideos populus ei vt poneret indulsit: quarum pri-
 mæ est inscriptum,

*Nempe fuere viri, magni quoque pectoris, illi
 Qui quondam Medos manibus Eionis
 Afflixere fame, clausos ad Strymonis vnda,
 Qui primi Martis damna tulere grauis.*
 Secundæ,
*Hac verò ducibus retulerunt premia grati
 Cecropida, factis qua meruere bonis.
 Quo volet exemplo iuuenis iam fortior isto
 Bella subire magis, pro patria que mori.*

A vt ἀνεργασίης καὶ μεγάλων ἀγαθῶν.
 Ἀμφὶ τῶν ἐξωτῶν παρὰ τῶν ἀσισι δῆλον ἔστι.

F

Tertix.

Agmina quum quondam dāneſtheus duxiſſet Attidis
Ex hac vrbe virum lata per arua Phrygum,
Inceſſiſſe decus primum teſtatur Homerus
Inter Græcorum nomina clara ducum.
Sic etiam meritis primi dicentur ubique
Virtute inſigni mar teque Cecropida.

Hæc quanquam nomen nuſquam præferunt Ci-
monis, eximium honorem tamen illius ſeculi ho-
mines ducebant eſſe. Neq; Themiftocles ſimi-
lem eſt neq; Miltiades aſſequutus: verum huic co-
ronam oleaginam petenti, ſurgens ex media con-
cione Sochires Decelenſi, aduerſatus eſt ei, vo-
cemq; miſit non illam quidem æquam, ſed populo
id temporis gratam, Vbi vnus (inquit) certaueris
Miltiades, & barbaros viceris, tunc etiam vnus
pete honorem. Quid igitur tantopere ſunt Ci-
monis factum amplexi? An quod cæteris ducibus
de ſalute ſua dimicauerint cum hoſtibus, hoc ve-
rò duce inferre etiam illis cladem, facta in ditionem
eorum irruptione, potuerint, prouincias ſub-
egerint, ipſamq; Eionæ & Amphipolim colonias
deduxerint, in Scyron inſuper, quam cepit Ci-
mon ex huiuſcemodi occasione: Dolopes eam
inſulam tenebant, ignaui agricolæ: hi prædando,
mare infeſtum antiquitus habebant. Nec à com-
meantibus denique ad ipſos & commercia ſecum
habentibus temperabant hoſpitibus, ſed merca-
tores aliquot Theſſalos, negotiandi cauſa eò pro-
fectos, ſpoliauerunt vinxeruntque. qui, quum ex
cuſtodia effugiſſent, damnauerunt eam ciuita-
tem apud Amphictyonas. Quia verò pendere v-
na multæ imreuit plebs, eos autem qui prædam
abſtuliffent poſſiderent que iuſſerunt ſoluere, illi
metu perculſi, mittunt literas ad Cimonem, in-
uitantq; eum, vt cum claſſe adſit ad oppidum ca-
piendum, quod ſe ei oſtendunt tradituros. Poti-
tus ad eum modum Cimon inſula, Dolopas extru-
ſit, & mare Ægæum præcauit. Quum autem vete-
rem accepiffet Theſea Ægæi filium, profugū A-
thenis contuliſſe in Scyron ſc, a q; ibi ab rege Ly-
comæ de ex ſuſpicionem dolo ſublatum, laborauit
ſepulchrum eius veſtigare. Siquidem oraculum e-
rat Athenis, quod reliquias Theſei in vrbem re-
ferri, eumq; pro heroe præcipiebat eximie coli.
Cæterum vbi conditus eſſet ignorabant, quod Scy-
rii fatentur poſſent, neque concederent inueſtigari.
Tunc verò ingenti ſtudio tandem inuenit Cimon
conditorium, impoſuitq; nauis prætoris oſſa, eaq;
omni magnificentiâ decorata, in patriam annis
prope quadringentis poſt reduxit. quam obrem
ſummam gratiam apud populum comparauit. In
huius quoque memoriam tragedorum celebra-
tum iudicium conſtituere. Nam quum primam
fabulam Sophocles etiamnum iuuenis dediſſet,
contentio autem eſſet & concertatio ſpectatorum,
Areſtion archon non erat ſortitus iudices
certaminis. Vbi verò Cimon cum collegis du-
cibus theatrum ingreſſus ſolennia libamina deo
fecit, non dimiſit eos, ſed illos decem ex ſingulis
tribubus ſingulos cogit iuratos conſidere & di-
ceptare. Exceſſit autem ebdignitatem iudicum
certamen ambitione. Victore Sophocle. Æſchy-
lum fama tenet deſcruiciatum, atque id iniquo a-
nimo ferentem non diu Athenis habitariſſe, inde pro-
fectum fuiſſe ex indignatione in Siciliam, vbi
defunctus quoque & circa Gelam humatus eſt.

A

τὸν τρίτον,

Ἐκ ποτε τῆς ἵ πόλιος, ἀμ' Ἀβείδῃσι Μενεαδαῖς,
Ἡ γαῖτο ζάθεον Τρωϊκὸν ἐς πεδίον.
Ὅν ποθ' Ὀμηροῦ ἔφη Δαναῶν πύκα θωρηκταῖων,
Κοσμητῆρα μάχης ἔξοχον ὄντα μόλειν.
Οὕτως ἔδεν ἀεικέες Ἀθλιωαῖοισι κελεύθαι

B

Κοσμητῆρας πολέμου τ' ἀμφὶ χυλορέης. Ταῦτα καί-
πορ' ἔδαμῶδ' ὁ Κίμωνος ὄνομα δ' ἠλέητα, πρὶν ἵστασθαι
ἔχθρ' ἐδόκει τοῖς τότε ἀνδράποιοις. ἔτε γὰρ Θεμιστοκλῆος τοῦ
τουλίου ἔτε Μιλτιάδης ἔτυχεν· ἀλλὰ τούτω γε θαλλῆσε-

C

Φανον ἀβουῶν, Σωζάρης ὁ Δεκελῶς ἐκ μίεσου τ' ἐκ κλησίας Σοφάνης Palmer.
αιασαῖς, αἰτεῖται, ὅτι ἀγνώμονα μὲν, εἰρήσασαν ἢ δὴ-
μα ποτε φανῶν ἀφείε· Ὁ τὸν γὰρ (ἔφη) μόνος ἀγώνιστάμωτος,
ὡ Μιλτιάδῃ, νικήσας τοῖς βαρβάροις, τότε καὶ ἡμίμαθα μί-
νος ἀβίου. Ἀλλὰ τί τοῖνα ὁ Κίμωνος ὑπερηγάπησαν ἴρην; ἢ
ὅτι τ' μὴ ἄλλων στρατηγῶν, ὑπερ τὴν μὴ παθεῖν ἡμιώοντο
τοῖς πελεμίοις. τούτου ἢ καὶ ποιῆσαι κακῶς ἠδυνήθησαν, ὅτι
τ' ἐκείνων ἀβεί στρατῶσαστες, καὶ παρσεκλήσαντο χῶρας,
αἰτεῖται τ' Ἡἰόνα καὶ τὴν Ἀλφίπολιν οἰίσαντες; ἄρισαν ἢ
καὶ Σκυροῖν, ἐλόντος Κίμωνος ἐξ ἀπίας τοιαύτης· Δ' ἄλοπες

D

ἄρισαν τὴν ἠσον, ἐργάται κακῆ γῆς· ληϊζῶντο ἢ τὴν γὰ-
λασθῶν ἐκ παλαῆς, τελεθῶντες ὅσδε τ' εἰς πλείων παρ'
ἀβεί καὶ χρομῶν ἀπείχοντο ξένων, ἀλλὰ Θετταλοῖς πιας,
ἐμπόροι παρ' ὁ Κτήσιον ὀρμισαμένοις συλήσαντες εἰρξαν
ἐπεὶ ἢ εἰσεδραῖτες ἐκ τ' δεσμῶν οἱ ἀνδράποιοι, δίκην καπεδὶ
κῆσαντο τῆς πόλεως Ἀμφικτυονικῶν, ἐβελομένων τὰ χρο-
ματῶν πολλῶν σωεκτίνην, ἀλλὰ τοῖς ἐχθροῖς καὶ διηρπα-
κῆτας ἀποδοῦναι κελεύοντων, δέισαντες ἐκείνοι, πέμποισι
χράματα παρὸς Κίμωνα, κελεύοντες ἠκῆν μὲ τ' ἢ εἰδ' ἠη-
φόρῶν τ' πόλιν ὑπ' αὐτῶν ἀνδιδδόμενῳ παρ' ἀλαβῶν δι-

E

ἔτα τ' ἠσον ὁ Κίμων, τοῖς μὲν Δόλοπας ἐξήλασε, καὶ τ' Αἰ-
γαῖον ἠλθεῖρωσε. πωτανόμωτος ἢ τ' παλαῶν Θεσεία τὸν
Αἰγέως φυροῖσθαι μὲν δὲ Ἀθλιωῶν εἰς Σκυροῖν, αὐτῶν δὲ ἀποθα-
νόντα δόλομ δὲ φόβον, ὑπὸ Λυκομήδους ἑ βασιλείως, ἐασπού-
δασε τὸν παφοῖ ἀβουῶν· καὶ γὰρ ἡ χρομῶς Ἀθλιωαῖοις, τὰ
Θησείως λείψανα κελεύων ἀνακομίζαν εἰς ἄστυ, καὶ πρῶν
ὡς ἠρωα πορεπόντως· ἀλλ' ἠγρόου ὅπου κείται, Σκυροῖν ἔχ-
ομολογηῶντων οὐδὲ εἰόντων ἀναζητεῖν. ποτε δὴ πολλῆ φι-
λοδύμια τῶ σπυροῦ μόνος ἐξ ἀρεθῆτος, ἀνθῆμωτος ὁ Κίμων
εἰς τὴν αὐτῶν τριῶν τὰ ἰσῶ, καὶ πᾶλλα χρομῶσας μωγα-

v. Palmer.

ου δ' ἐκίπται ἢ τὰ Κίμωνι φησὶν ὁ Ἴων πῶν τὰ πασι μεί-
 ρακίον ἢ κωμὸν εἰς Ἀθῆνας ἐκ Χίου ὡς Λαομέδοντι. καὶ τῶν
 αἰωνίων ἡμιμυθίων, ὡς ἀκροῦντες ἄσπαστος, καὶ ἄσπαστος οὐκ
 ἀπὸ τῶν ἐπαρῆν τοῖς παρῆσιν ὡς δὲ ξιώπῃσι Θεμιστοκλέους.
 ἐκείνοι γὰρ ἀδὲν μὲν οὐ φαίμα μαθεῖν, ὁ δὲ καταείζην· πό-
 λιν ἢ ποιῆσαι μεγάλην καὶ πλοῖα ἵσταν ὅτις αἰσάσαι ἑωυτοῦ
 (ὡς εἶχες) ἐν πότι τῶ λῶρου ρυέντος ὅτι τὰς ἀράξας τῶ Κί-
 μωνος, καὶ μνημονωμένων τῶν μεγίστων, αὐτὸν ἐκείνον ἐν διη-
 γῆν φρατήρημα τῶν ἰδίων ὡς σαφώτατον. ἐπεὶ γὰρ ἐκ Σπ-
 σοῦ καὶ Βυζαντίου πολλοὺς τῶν βαρβάρων αἰχμαλώτους λα-
 βόντες οἱ σύμμαχοι, τὰ Κίμωνι ἀφῆκεν ἀποπέτασαι, ὁ B
 ἢ χρεῖς μὲν αὐτοῖς, χρεῖς ἢ τὸν αὐτοῖς σώμασι χόσμον αὐ-
 τῶν ἔθηκεν, ἢ πᾶσι τῶν ἀφῆκεν ὡς αἴσων. ὁ ἢ τῶν με-
 εἰδων ἐκέλευσεν αὐτοῖς ἐλεῖσθαι τὴν ἐτέραν· ἡ δὲ αὐτὸν ἐκεί-
 νοι καὶ ἀλίπτωσι, ἀγαπήσαν Ἀθῆναίους. Ἡ ἐρφύτου ἢ τῶ
 Σαμίου συμβουλεύσαντος ἀρεῖσθαι τὰ Περσῶν μάλλον ἢ
 Πέρσας, τὸν μὲν χόσμον αὐτοῖς λαβόν, Ἀθῆναίους ἢ τοῖς αἰ-
 χμαλώτοις ἀπέλιπον. καὶ τότε μὲν ὁ Κίμων ἀπήλθε, ἡμίος
 εἶδον δὲ ἀφῆκεν, τῶν μὲν συμμάχων ψέλλια χρυσᾶ,
 καὶ μαμάκας, καὶ φρεπτοὺς καὶ χαλκῶδες καὶ πορφύρας φερό-
 μένων, τῶν δὲ Ἀθῆναίων γυμνασάματα κακῶς ἠοικημένα C
 πρὸς ἐργασίαν ὡς ἀλαβόντων. μικρὸν ἢ ἕτερον οἱ τῶν ἑα-
 λωχῶτων αἰδοὶ καὶ οἰκείοι, καὶ ἀβασίοντες ἐκ Φρυγίας καὶ
 Λυδίας, ἐλευθῶντο μετὰ τῶν χερμάτων ἕκαστον ὡς τε τὰ
 Κίμωνι πατρῶν μιν ὡς ἑσθῆς εἰς τὰς ἰατρὰς ἕσθῆς, καὶ
 πρὸς ἐπὶ τῆ πόλει χρεῖσιν οὐκ ὀλίγον ἐκ τῶ λῶρων πει-
 νάσθαι. ἢ δὲ ἢ ἀπορῶν ὁ Κίμων, ἐφόδια τῆς φρατήρας, ἀκα-
 λῶς ἕσθῆς τῶν πολεμίων ἐδίδεκεν ὡς φελεῖσθαι, καὶ ἐν αἴη-
 λισκεν εἰς τοῖς πόλιν. τῶν πὶ γὰρ ἀφῆκεν τοῖς φρατήροις ἀφῆ-
 λεν, ἵνα καὶ τοῖς ξένοις καὶ τῶν πολιτῶν τοῖς δεομένοις ἀδεῶς
 ἕσθῆς ἀρχὴ λαμβανῆν τῆς ἑσθῆς· καὶ δὲ πῶν οἴκοι παρ' αὐ-
 τῶν, λιτὸν μὲν, δὲ φρατῶν ἢ πολλοῖς ἐποιεῖτο κατ' ἡμέραν· ἐφ'
 ὡ τῶν πεινῶν ὁ βουλόμενος εἰσῆλθε, καὶ ἀφῆκεν εἶχε ἀ-
 φρατῶνα, μόνους τοῖς δημοσίοις ἀφῆκεν. ὡς Ἀριστοτέλης
 φησὶν, οὐχ ἀπὸ τῶν Ἀθῆναίων, ἀλλὰ τῶν δημοτῶν αὐτῶν
 Λακιδῶν παρεσκόλαζετο ὡς βουλομένη ὁ δὲ πῶν. αὐτῶν ἢ
 νεανίσκοι παρῆκεν τοῖς στυγῆς, ἀμπεχομῶροι καλῶς, ὡς ἕκα-
 στος εἶπε, σωτῆρι ὡς Κίμωνι τῶ ἀφῆκεν πρὸς οὐτῶν ἢ μὲν
 σμῆνος ἐνδεῶς, δημῶντο πρὸς αὐτὸν τὰ ἡμέρα· καὶ ὁ γινώ-
 μῶρον ἐφαίνετο σμῆνον. οἱ δὲ αὐτῶν καὶ νόμισμα κερματῶν ἀ-
 φροῖνοι παρῆκεν τοῖς κερματῶν τῶ πεινῶν ἐν ἀφῆκεν σωπῆ E
 τῶν κερματῶν ἐνέβαλλον εἰς τὰς χεῖρας. ὡν ἢ καὶ Κερματῶν
 κωμῆς ἐν Ἀρχιλόχοις εἰοικε μεμνησθαι ἀφῆκεν τῶν,
 Καὶ γὰρ πύχου Μιθροδότης ὁ γραμματεὺς
 Σὺν ἀφῆκεν καὶ Φιλοξενῶν τῶν
 Καὶ πῶν τῶν φρατῶν τῶν περὶ τῶν ἡμερῶν
 Κίμωνι, λιπαρὸν γῆρας βουλομένης
 Αἰῶνα πῶν τῶν ἀφῆκεν τῶν. ὁ δὲ
 Λιπῶν, β' ἔθηκε πρὸς τῶν. ἐπὶ τῶν Γοργίας μὲν ὁ
 Λεοντίος φησὶ τὸν Κίμωνα τὰ χερμάτα κῆρα μὲν ὡς
 χεῖρα, χεῖρα ἢ ὡς πῶν. Κεῖρας ἢ, τῶν πεινῶν γὰρ F
 νομῶν, ἐν τῶν ἐλεγκῆς β' ἔθηκεν,
 Πλῆστον μὲν Σχοπῶν, μεγαλοφροσύνην ἢ Κίμωνος,
 Νίχας δὲ Ἀφῆκεν τῶν Λακιδῶν ὡς μὲν. καὶ τοῖς Λίχου γὰρ τὸν Σπαρτιάτῶν ἀπ' ὁδὸν ἄλ-
 λου γινώσκοντες ἐν τοῖς Ἑλλησιν οἰομασθὸν ἡμῶν, ἢ ὅτι τοῖς ξένοις ἐν τῶν γυμνοπαδείας εἰδῆκεν.

Ion carnatū se cum Cimone narrat apud Laome-
 dontem, quum admodum adolescens ex Chio ve-
 nisset Athenas. Secundum lib. mina quum accu-
 buisset cantasse eum: quum, quum non ille pide co-
 cinisset, commendatum fuisse à conuiuis vt The-
 mistocle festiuo rem. Illum enim scire se negasse
 canere vel citharam pulsare: urbem verò amplifi-
 care & opibus augere, id tenere. Hinc sermone (vt
 fit) inter pocula ad res gestas Cimonis delapso, com-
 memoratisq; maximis hoc vnum consilium illum
 ipsum ex suis vt solertissimum proposuisse. Quum
 enim magnum numerum barbarorum, qui capti
 Sesti & Byzantii fuerāt, focii denuntiassent Cimo-
 ni vt diuideret, atq; ille hunc captiuos, illinc que il-
 ligerebant corporibus ornamenta posuisset, ini-
 quam partitionem questi sunt. Ibi iussit ille eis, al-
 teram portionem sumerent, quam ipsi reliquisset,
 ea fore ait Athenienses contentos. Autore Samio
 Herophyto, vt res Persarū p̄ Persis deligerent, illi
 ornamenta cepere, Athenensibus reliquerunt ca-
 ptiuos. Atq; in praesentia quidem ridiculus diuisor
 habitus Cimon est, quod focii aureas armillas, ca-
 tellas, torques, candidas, & purpuram ferrent, A-
 theniensibus verò nuda cederent corpora male
 ad laborem comparata. Verum bicui post capti-
 uorum amici & propinqui ex Phrygia & Lydia ve-
 nientes singulos grandi pretio redemerunt. Vnde
 classem quatuor menses aluit, in superq; non pa-
 rum reipub. ex redemptione illorum superfuit auri.
 iam abundans Cimon, imperii sui compendia,
 quae praclare ab hostibus parauerat, praclarius
 impendit in ciues. Praedii suis septa detraxit, vt &
 peregrini & ciues quotquot quaerent libere su-
 merent poma. Cœna domi apud eum frugalis illa
 quidem, sed multis tamen sufficiens erat quotidie
 instructa, quo quilibet pauper admitterebatur, vbi
 alimenta habebat citra laborem suum, vt vacare
 solis negotiis publicis posset. Aristoteles verò au-
 tor est, non omnibus Atheniensibus, sed euraliū
 eius Laciadarum cuius paratam cœnam fuisse.
 Comitabantur eum familiares adolescentes hone-
 ste amicti, quorum quilibet vbi occurrebat Cimoni
 ex ciuib; maior natu obsoletius vestitus, pallium
 cum eo commutabat. Habebat ea res magnificā
 speciem. Nummos iidem ferebant cumulare, qui
 in foro adiungebant se in opibus, si qui honesti fo-
 rent, eosque his silentio iniiciebant in manū. Cu-
 ius rei apparet Cratinum comicum in Archilo-
 chis meminisse hisce verbis,

*In dulcibus votis mihi Metrobio erat
 Scriba suauem transigere vitam seni
 Summe hospitali cum virò diuinitus
 Facto, melior inter Pelasgos quo fuit
 Nemo aut prior, Cimone: sed fato graui
 Defunctus abcessit prior.*

Ad hæc Gorgias Leontinus Cimonem refert pe-
 cuniam quæ fuisse, vt vteretur: vsum, vt honorem
 assequeretur. Critias ex triginta tyrannis vnus, o-
 prat in Elegiis,

*Diuitias Scopadum, prolixè facta Cimonia,
 Spartani palmas fortis Agesileo.*

Lichnam scimus Laconem nulla re celebrem
 alia in Græcia euasisse, quam quod ludis gymni-
 cis esset solitus cœna excipere peregrinos.

Enimvero Cimonis prolixitas veterū Athenien-
 sium superavit hospitalitatem & benignitatē. Illi e-
 nim, unde vrbs hæc iure gloriatur, alimētorum se-
 men ediderunt inter Græcos, atq; aquam fontanā
 accendendique copiam ignis hominibus, quibus
 esset opus, largiti sunt. At hic ædes suas pro cœna-
 tione publica aperiendo, & ruti fructus tempesti-
 uos capiendos, ac quæcunq; anni tempora gignūt
 bona, fruēda sumenda peregrinis præbendo, qua-
 si fabulosam illam, quæ Saturni regno fuit, rerum
 communionem in orbē reduxit. Qui blandimēta
 hæc ad vulgus & populares calumniabantur esse
 assentationes, eos retundebant reliqua illius viri
 instituta, optimatum sectæ consentanea & Laco-
 nica. Quippe Themistocli plus satis populi ius e-
 uehēti reluctatus est socio Aristide: & cum Ephialte
 post, curiam Areopagi in gratiam populi mo-
 liente dissoluere, coniētiones suscepit. Porro ca-
 pturis publ. cis alios extra Aristidē & Ephialtem o-
 mne cernens inhiantes, incorruptum se & inia-
 ctum à quaestu in republ. præstitit, omniaq; gratis
 & innocēter per totā vitam & fecit & dixit. Feiūt
 Rœfacem quendam barbarū, qui a tege descieue-
 rat, Athenas cum magna pecunia se cōtulisse. Hūc,
 quū fatigaretur à sycophantis, confugisse ad Ci-
 monē, ac phialas duas aureas ad vestibulū eius po-
 fuisse, vnam argenteorum Daricorum, alterā au-
 reorū plenam: Cimonem verò, vbi vidit, atrisisse,
 atq; hominem rogasse, mercenario Cimonem an v-
 ti mallet amico: Qui ut respondit, Amico, tū dixis-
 se, Ergo aufer ista tecum, utar iis, quia amicus tuus
 sum, vbi opus habuero. Quum aut penderēt vecti-
 galia socii, milites verò & naues completas, ut in-
 dictum iis fuerat, non præberent, verum essent iā
 ab expeditionib. auersi, atq; à bello abhorrent, a-
 gros verò colere & quietā vitam gestirent duce-
 re, quia hostes receperant se, nec quicquā faceffe
 bant negotii: adhuc munera subeūda compellebāt
 eos reliqui Atheniensium duces: non parentes, iu-
 diciis multatq; coercendo inuidiosum reddebāt
 inperium Atheniensium & amarū. At Cimon di-
 uersa via imperator incedens vim nulli afferebat
 Græco: pecuniam autem ab illis qui nomina dare
 nolebāt, & naues vacuas accipiebat, illos otio de-
 linitos domi manere, agricolatq; & negotiatores
 & quaestus sectatores imbelles & bellatoribus per-
 mollitiā & vecordiā permittebat effici. Athenien-
 ses verò magno numero vicissim imponebat in na-
 ues & expeditionibus subigebat. Quare breui spa-
 tio eos sociorum dominos ipsorum præbentiū sti-
 pēdiis & nummis reddidit. Hos enim qui nauiga-
 bant assidue, arma perpetuo tractabāt, sustinebāt
 & exercebant se suis expeditionibus, quia assue-
 scēbāt illi formidare & assentari, euadebant impru-
 dētes pro sociis vestigales eorum & serui. iā magni
 regis quidem neme spiritus magis quā Cimon
 infregit atq; imminuit. Neq; enim fugatū ex Græ-
 cia dimisit, sed, quasi vestigiis inharēs, priusquam
 respirarēt, & consisterēt barbari, alia depopulatus
 est & deleuit, alia ad defectionē impulsit subiūxit-
 que Græcis, ut in Asia ab Ionia vsque ad Pamphy-
 liam nusquā Persica arma apparerēt. Quum alla-

A ἢ ὁ Κίμωνος ἀφροῖα καὶ τὴν παλαιὰν τῆς Ἀθηνῶν φι-
 λοξενίαν καὶ φιλανθρωπίαν ὑπερέβαλεν. οἱ μὲν γὰρ, ἐφ'
 οἷς ἡ πόλις μέγα φρονεῖ δικαίως τότε σπέρμα τῆς Ἑσθῆς εἰς
 τοὺς Ἕλληνας ἐξέδωκεν, ὑδάτων τε πηγῶν καὶ πυρὸς
 ἔναυσιν χηρῶσιν ἀνδράποισ ἐδίδαξαν· ὁ δὲ τὸ μὲν οἰκίαν τοῖς
 πολίταις κορυττομεῖον ἀποδείξας κρινόν, ἐν ᾗ τῆ χάρα κερπῶν
 ἐπίμην ἀπαρχάς, καὶ ὅσα ὦραι καλὰ φέροισι, χηρῶσιν καὶ
 λαμβάνειν ἀπὸ μὲν τοῖς ξένοις παρέχων, ἔβρον ἵνα τὸ ἐπι-
 Κρόνου μυθολογούμενον κρινωῖαι εἰς τὸν βίον αὐτοῦ κα-
 τήγῃ. οἱ δὲ ταῦτα χολακίαι ὄχλου καὶ δημαγωγίαι εἴη
 B ἀββάλλοντες, ὑπὸ τῆς ἀλλῆς ἐξηλήγοντο τῶ ἀνδρὸς
 παρὰρρέως, δρισοκρατικῆς καὶ Λακωνικῆς οὐσης. ὅς γε καὶ
 Θεμιστοκλεῖ πέρα τῶ δέοντος ἐπαμειβόμενος τὴν δημοκρασίαν, ἀν-
 τεβόησεν μετ' Ἀρεϊδίδου καὶ πρὸς Ἐτιάλτιον ὑπερὶ χερσὶ
 τῶ δήμου κατὰ λόγον· καὶ ἔδωκεν Ἀρείου πάριου βασιλῆος διωκτικῆς
 λημμάτων τῶ δημοσίῳ τοῖς ἄλλοις, πλὴν Ἀρεϊδίδου καὶ Ἐ-
 φιάλτου, πρὸς αἰαπιμπλαμένους ὄραν, αὐτὸν ἀδέκασον ἐν
 ἀθῆναις ἐν τῇ πολιτείᾳ δωροδοκίας, καὶ πρὸς τὰς ἄλλας ἐκ-
 θάρως παρὰρρέωντα καὶ λέγοντα ἀφ' ἐτέροις παρέχε. λέγεται
 γέ τοι Ροισάκλιον ἵνα βάρβαρον, ἀποστάντην βασιλέως ἐλθεῖν
 C μὲν χηρῶσιν πολλῶν εἰς Ἀθῆνας, καὶ παρὰρρέωντα ὑπὸ
 τῆς συκοφαντίαν, κατὰφυγεῖν πρὸς Κίμωνα, καὶ θείναι πρὸς
 τὸν αὐτεῖον αὐτῶ φιάλας δύο, τὴν μὲν δρισοκράτειον ἐμπλοσά-
 μων Δαρεϊκῶν, τὴν δὲ χηρῶσιν. ἰδὸν δὲ τὸν Κίμωνα, καὶ μει-
 δέσασθαι, πηδῶσαι τῶ ἀνδρὸς πότερον ἀρεῖται, Κίμω-
 να μισθῶσιν ἢ φίλον ἔχειν. τῶ δὲ φήσας φίλον, Οὐκ εὖν (φά-
 ναι) ταῦτ' ἀπὸ τῆς σεαυτοῦ κημίζων. χηρῶσιν γὰρ αὐτοῖς ὁ-
 πτην δέωσιν, φίλος δὲ ἡρόδωτος. ἐπεὶ δὲ οἱ σύμμαχοι τοῖς φό-
 ροις μὲν ἐτέλειον, ἀδρας δὲ καὶ ναὺς ὡς ἐπὶ τῆσιν ἔπαρτιον,
 D ἀλλ' ἀπαρροβόουτες ἤδη πρὸς τὰς στρατείας, καὶ πολέμου μὲν
 ἔδεν δέουσι, γεωργίῳ δὲ καὶ ζῆν καὶ ἡσυχίᾳ ὁπτιθυμοῦτες,
 ἀπὸ πηλαγμένων τῶ βαρβάρων καὶ μὴ δρισοκράτειον, οὐτε τὰς
 ναὺς ἐπλήρωσιν οὐτ' ἀδρας ἀπέστειλον, οἱ μὲν ἄλλοι στρα-
 τηροὶ τῆς Ἀθηνῶν παρὰρρέωντα αὐτοῖς. ταῦτα ποιεῖν,
 καὶ τοῖς ἐλλείποντας ὑπερῶσιν δίκας καὶ κολάζοντες, ἐ-
 παρτῆ τὴν δρισοκράτειον καὶ λυπηρῶν ἐποίησιν· Κίμων δὲ τὴν
 εἰαντία ἰδὸν ἐν τῇ στρατηγίᾳ πορροβόουσι, βία μὲν σὺδὲν
 τῆς Ἕλλησιν παρὰρρέωντα, χηρῶσιν δὲ λαμβάνων πρὸς τῶν
 οὐ βουλομένων στρατεύεσθαι καὶ ναὺς κενάς, ἐκείνοις εἰς
 δελεάζουσι τῇ γρητῆ πρὸς τὰ οἰκεία ἀφαιεῖσθαι, γεω-
 ροῖς καὶ χηρῶσιν ἀπολέμεισ ἐκ πολεμικῶν ὑπὸ βυ-
 φῆς καὶ ἀσπίας γινόμενοις. τῶν δὲ Ἀθηνῶν ἀνὰ μέγιστος
 πολλοὺς ἐμειβάσων, καὶ ἀφαιεῖσθαι τὰς στρατείας, ἐν ὁλί-
 γῳ χρόνῳ τοῖς πρὸς τῶν συμμάχων μισθοῖς καὶ χηρῶσιν
 δεσποῦσιν αὐτῶν τῶν διδόντων ἐποίησε. πλεόντας γὰρ αὐ-
 τοῖς σωεχῶς, καὶ ἀφ' ἑτέροις ἔχοντας αἰετὰ ὄπλα, καὶ βε-
 φοροῦσι καὶ ἀσχυῶσιν ἐκ τῆς αὐτῶν στρατείας, ἐπιδεί-
 ντες φοβεῖσθαι καὶ χολακίαν, ἔλαθον ἀπὸ συμμάχων ὑ-
 ποτελεῖσ καὶ δουλοὶ γερονότες. καὶ μὲν αὐτῶ γὰρ τῶ μεγάλου
 βασιλέως σὺδὲν ἐπαπείνωσε καὶ σωεεῖλε τὸ φροῖμα
 μᾶλλον ἢ Κίμων. οὐ γὰρ ἀπῆκεν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ πηλα-
 γμῶν, ἀλλ' ὡς πρὸς ἐκ ποδοδιδόκων, πρὸν δρισοκράτειον καὶ
 εἶναι τοῖς βαρβάροις, τὰ μὲν ἐπὸρτῆ καὶ κατεφρέφει, τὰ δὲ

ἀφίση καὶ παρὰρρέωντα τοῖς Ἕλλησιν· ὡς τε τὴν ἀπὸ Ἰονίας Ἀσίαν, ἀφαιεῖσθαι Περσικῶν ὄπλων
 ἐρημάσθαι. πηροβόουσι δὲ τοῖς βασιλέως στρατηγῶν μεγάλῳ στρατῶ καὶ ναυσὶ πολλῶν ἐφεδρῶν πρὸς Περσικῶν,
 SS iij

καὶ βουλόμενος αὐτοῖς ἀπλῆν καὶ ἀνέμβατον ὁδὸν ἵκανοῦ φόβου
 τὴν ἐπὶ τὴν Χελιδονίων ποιήσασθαι θάλασσαν, ἄρμησεν δ' ἄρας
 ἀπὸ Κνίδου καὶ Τριοπίου Διελκυσίας τεύχεσι, ἄρας μὲν
 πᾶρας ἀπὸ δ' ἑσχῆς καὶ πειραγωγὴν ὑπὸ Θεμιστοκλέους ἀείσα
 κατεσκόλασμέναις. ἐκείνος δ' τότε καὶ πλατυτέρας ἐποίησεν
 αὐτάς, καὶ Διελκυσίας τοῖς καὶ τρωμάσιν ἔδωκεν. ὡς αὖτε ὁ
 τῶν πολλῶν ὀπλιτῶν μαχηφόρα παρὰ φέροντο τοῖς πολε-
 μίοις. ἐπιπλοῦσας δ' τῆ πόλει τῶν Φασηλιτῶν, Ἐκλιῶν μὲν
 ὄντων, οὐ δεχόμενον τὸν στόλον, ἐδὲ βουλομένων ἀφίστασθαι
 βασιλέως, τὴν τε χώραν κακῶς ἐποίησεν, καὶ παρὰ βλαβείας
 πείχεσιν. οἱ δ' Ἰχίοι συμπλέοντες αὐτῶν, ἄρας τῶν Φασηλί-
 τας ἐκ παλαιῆ φιλικῶς ἔχοντες, ἅμα μὲν τὸν Κίμωνα κα-
 τεπαύονον, ἅμα δ' ἐξέλιποντες ἕως τῆς τείχης βιβλίδια
 παρὰ κείνους τοῖς οἰοῖσιν, ἐξήγγελλον τοῖς Φασηλίταις. τέλος
 δ' διήλασαν αὐτοῖς, ὅπως δεκά πάλαια δόντες ἀχλουθῶσι
 καὶ συφρατῶσιν ἐπὶ τοῖς βαρβάροις. Ἐφορος μὲν οὖν
 Τιθραύτην φησὶ τῶν βασιλικῶν ναῶν δέχεσθαι, καὶ τὸ πεζοῦ
 Φερενδάτιον. Καλλιθέης δ' Ἀειομένειον τὸν Γαβρῶν, κυ-
 ειάτατον ὄντα τῆς διωμέως, πᾶσα τὸν Εὐρυμέδοντα ταῖς
 ναυσὶ παρρημῆν, οὐκ ὄντα μάχεσθαι τοῖς Ἕλλησι παρὰ θυμον,
 ἀλλὰ παρὰ δεχόμενον ὁδοῦ καὶ ναὺς Φοινίσας ἀπὸ Κύπρου
 παρὰ πλεύσας. ταῦτα φησὶ βουλόμενος ὁ Κίμων ἀν-
 ῥη βιάζεσθαι παρὰ σκόλασμένους, αἱ ἐχόντες μὴ ναυμαχῶ-
 σιν. οἱ δ' παρὰ τὸν μὲν, ὡς μὴ βιασθεῖεν, εἰς τὸν ποταμὸν εἰς-
 ωρμίσαντο, παρὰ φερόμενον δ' τῶν Ἀθηνῶν ἀντεξέπλη-
 σαν, ὡς ἰσορεῖ Φαιόδημος, ἐξ ἀχυσίας ναυσὶν. ὡς δ' Ἐφορος,
 πεντήκοντα καὶ τετρακισίας. ἔργον δ' κατὰ γυνὴν τὴν θα-
 λαπῶν οὐδὲν ἕως αὐτῶν ἐπαρῆσθαι τῆς διωμέως ἀ-
 ξιον, ἀλλ' ὄντως εἰς τὴν γυνὴν ἀποτρέφοντες, ἐξέπιπτον οἱ
 παρῶτοι, καὶ κατέφθον εἰς τὸ πεζὸν ἐγγὺς πᾶσα τελευτήσαντων.
 οἱ δ' καὶ ἀλαμειομένους, διεφθείροντο μετὰ τῶν ναῶν. ὡς καὶ
 δὴ λὸν ἐστὶν ὅτι πᾶμπολλὰς ἡνὲς αἱ πεπληρωμένας τοῖς βαρ-
 βάροις ἦσαν, ὅτε πολλὰ μὲν (ὡς εἶχες) ἐκφυγούσων,
 πολλὰ δ' ἐπιπλοῦσων, ὅμοις Διελκυσίας ἀχμαλώτους ἔ-
 λαβον οἱ Ἀθηνῶν. τῶν δὲ πεζῶν ὄντων καὶ αἰμάτων παρὰ
 τὴν θαλασσοῦ, μέγα μὲν ἔργον ἐφάνητο τῶν Κίμωνι δ'
 βιάζεσθαι τὴν ἀπόβασιν, καὶ κεκμηκῆσθαι ἀκμησὶ καὶ πολ-
 λαπλασίοις ἐπ' ἀγῶνι τοῖς Ἕλλησι. ὅμοις δ', ῥώμη καὶ Φε-
 ρνήματι τὸ κερατεῖν ὄραν ἐπηρημόους καὶ παρὰ θυμοῖς ὁμοῦσε χω-
 ρεῖν τοῖς βαρβάροις, ἀπεβίβαζε τοῖς ὀπλίταις ἐπὶ θερμοῖς τῶν
 καὶ τὴν ναυμαχίαν ἀγῶνι, μὲν κραυγῆς καὶ δρόμου παρὰ
 φερόμενοις. ἕως αὐτῶν δὲ τῶν Περσῶν καὶ δόξα μὲν
 οὐκ ἀγῶνας, κρατερὰ μάχη σιωπῆσθαι καὶ τῶν Ἀθηνῶν
 ἀνδρες ἀγαθοὶ καὶ τοῖς ἀξιώμασι παρῶτοι καὶ Διελκυσίας ἐ-
 πέσον. πολλὰ δ' ἀγῶνι βεβαίως τοῖς βαρβάροις ἐκτίθον,
 εἴτα ἤρω αὐτοῖς τε καὶ σκῆμας πηλοδοσιῶν χρημῶν γε-
 μούσας. Κίμων δ' ὡς παρὰ ἀθλητῆς δεινός, ἡμέρα μὰ δ' ὄνο κα-
 θηρηκῶς ἀγῶνισματα, καὶ δ' μὲν ἐν Σαλαμῖνι πεζομαχία,
 δ' δ' ἐν Πλαταιαῖς ναυμαχία παρεληλυθῶς, ἔσπαμον ἐ-
 πηγωνίσασθαι ταῖς νίκαις, καὶ τὰς ὁδοῦ καὶ Φοινίσας τεύχεσι,
 αἱ τῶν μάχης ἀπελείφθησαν, Ἰδρῶ παρὰ σκεβληκῆναι πηλο-
 μένος, Διελκυσίας ἐπληθύνον. οὐδὲν εἰδότες βεβαίως οὐ πᾶ
 παρὰ τῶν μείζονος διωμέως τῶν φρατῆων, ἀλλὰ διεπίστως
 ἐπὶ καὶ μετεώρως ἐχόντων. ἢ καὶ μᾶλλον ἐκπλαγῆτες, ἀπώλεσαν τὰς
 ναὺς ἀπάσας, καὶ τῶν ἀνδρῶν ἰί πλείστοι σιωδ-
 φθάρησαν. τὸ τοῦ ἔργου ἔτος ἐπαπείνωσε τῶν γυναικῶν τῶν βασιλέως,
 ὡς τε σιωθῆσαι τὴν παρὰ φέροντι πηλοῦ ἐκείνους,

A quo iis mare, quod inter insulas Chelidonias est,
 unde quaque redderet infestum & inaccessum, pro-
 uectus est a Gnido & Triopio nauibus ducentis,
 quae, agiles ut essent & versatiles, optime fuerant a
 principio per Themistoclem paratae: tunc vero ef-
 fecit hic potentiores quoque portemque foris addi-
 dit, ut multis instructae armatis cum hostibus con-
 currerent pugnaciores. Postquam infestus decur-
 rit ad Phaselim, cuius oppidi erant Graeci quidem
 incolae, sed classem ipsius non recipiebant, neque
 desciscere volebant a rege, agrum eorum ussit & mu-
 ros oppugnauit. Chii autem qui erant in eius praesidiis,
 quod Phaselitarum antiquitus cupidi essent,
 hinc Cimonem lenierunt, hinc libellos sagittis
 annexos super muros miserunt, atque omnia si-
 gnificauerunt Phaselitis. Postremo pacem inter eos
 his conciliauerunt legibus, ut talenta decem nu-
 merarent, Cimonem sequerentur, vnaque arma fer-
 rent in barbaros. Porro Ephorus quidem Tihrau-
 stem classi regiae tradidit praefuisse, terrestribus co-
 piis Pherendatem: Callisthenes vero, Arioman-
 dis Gobryae filii summum imperium in exercitu
 fuisse. Hunc classem ad Eurymedontem in statione
 habuisse, nec fuisse ad certandum cum Graecis
 promptum, sed naues Phoenissas ex Cypro aduen-
 tantes praestolatum. Ad haec praeuertenda Cimon
 in altum prouectus est, si detrectarent certamen,
 vi eos adacturus. Illi primo, ne cogi possent, am-
 nē subierunt. Caeterum ubi ingruerunt Athenienses,
 sexcentis nauibus, ut scribit Phanodemus, ut Epho-
 rus, trecentis quinquaginta occurrerunt ei. Enim
 uero nihil hi mari pro tanta classe ediderunt me-
 morabile, sed ilico proras verterunt ad litus, ac
 primi se eiecerunt in terram, atque ad exercitum pe-
 destrem, qui erat in propinquo instructus, refu-
 gere, caeteri oppressi vna cum nauibus periire. Vnde
 liquet permultas fuisse barbaris completas na-
 ues, ubi multis (ut est verisimile) elapsis, multis
 obrutis, ducentas tamen captiuas abstraxerint Athe-
 nienfes. Quum vero pedestres copiae ad mare in-
 festae descendissent, arduum Cimoni videbatur vi
 descensionem facere, defessosque cum integris qui
 multi essent singulis comparati, committere Graecos.
 Attamen, viribus & victoria fiducia cernens
 eos elatos alacresque ad pedem cum barbaris con-
 ferendum, pedites ex praelio nauali adhuc calidos
 exposuit. Hi cum clamore & impetu irruerunt in
 hostem: quos, quia Persae exceperunt non igna-
 uiter, acris commissa pugna est. Ex Atheniensibus
 fortissimus quisque & dignitate primus splendidissi-
 musque cecidit. Magno tandem labore fuderunt fu-
 gaueruntque barbaros. Inde & reliquos ceperunt,
 & tentoriis omni opulencia refertis potiti sunt. Ci-
 mon, ut insignis athleta, praeterea vno die duobus
 victor, ac decus Salaminium terrestri pugna, nau-
 uali Plataense transgressus, institit victoriis. atque
 naues Phoenissas lxxx, quae non interfuerant
 praelio, ubi stare ad Hydrum est allatum, direxit
 eo propere cursum, quum de maiore exercitu
 nondum quicquam duces certi intellexissent, sed
 fidem nondum adhibentes essent suspensae. Quo ma-
 gis deprehensi omnes naues amiserunt, vnaque ho-
 mines maxima ex parte interiere. Hoc factum adeo
 animu fregit regis ut nobilem illam pacem iniret,

vt semper à mari Græco curriculum equi absti-
 neret, neque intra insulas Cyaneas & Chelido-
 nias longam nauem vel rostratam haberet. Cal-
 listhenes verò negat ita fœdere pactum barba-
 rum, sed re id illius metu victoriæ præstitisse, ac
 tam procul à Græcia se remouisse, vt quinqu-
 ginta nauibus Pericles, & Ephialtes triginta Che-
 lidonias superuecti, nihil viderint classis barbari-
 cæ. Verum inter plebiscita quæ confarcinavit Cra-
 terus, exemplum est huius fœderis, quasi ita facti
 relatam. Aram pacis quoq; hac de causa perhibet
 Atheniensis erexisse, ac Calliam qui eam legatio-
 nem obierat, summis decorasse honoribus. Præda
 subhastata cum ad alios vsus polluit populus pe-
 cunia, tum de illius belli manubiis australem ar-
 cis murum extruxit. ad hæc longorum murorum,
 (quos Sele vocant) quorum absoluta postmodum
 est nolitio, primum fundamentum, quum opus
 incideret in loca palustria & viginota, solo palu-
 strum alia chlice grauibusc; saxis adstr. & firmiter
 fuisse, à C mone penumiam suppet. irate & rige-
 bente, suffultum. Item elegantibus illis exercita-
 tionis & disputationis liberalis locis, quibus mirifi-
 ce sunt postea oblectati, urbem princeps exor-
 nauit. For. enim platanis contemuit, Academia
 ex sitienti & squalida irriguum nemus effecit, in-
 struxitq; planis curriculis & ambulationibus opa-
 cis. Porro quia nonnulli Persæ excedere detrecta
 hât Chersoneso, opemque euocabant superiorum
 Thracum despicientes Cimonem, qui paucas na-
 ues ab Athenis soluerat, fecit in illos impetum, ac
 quatuor nauibus tredecim de illis cepit, eiecitq;
 Persis & Thracibus domitis. red. git totam Cher-
 sonesiū, in ditionē Atheniensiū. Hinc rebellates A-
 theniensib. Thasios prelio nauali fudit, tres & trigin-
 ta naues eo. u cepit, oppidū expug nauit, auri me-
 tallas, in opposita continente posita, populo Athe-
 nienli adiunxit, regionem Thasias, quæ parebat
 iis ademit. Ilinc quum magnam facultatem in-
 curfandi Macedoniam, atq; amplos fines eius ex-
 torquedi haberet, vbi vti hac apparuit eum nolle,
 in suspicionem incidit quasi munitibus ab rege A-
 lexandro definitus, atq; aduersariorum coitione
 in iudicium est vocatus. At in defensione sua ex-
 posuit iudicibus, non cum Ionibus sibi neq; cum
 Theffalis hominibus locupletibus, necessitudine
 intercedere hospitii, sicut multis, quo coleren-
 tur & ditescerent, verum quod Macedonas amu-
 laretur, eorumque amplecteretur frugalitatem
 & continentiam, cui nullas præferret diuitias, au-
 geret verò hostium opibus ciues, gloriari se. I E-
 stius iudicii Stefimbrotus mentionem habens,
 Elpenicen refert supplicem domum ventitasse
 ad Periclem: (quippe erat hic inter accusatore. a-
 cerrimus) eum verò artidentem, Anus es, dixisse,
 Elpenice, anus es nimium quam vt restantas
 transigas. In iudicio fuisse tamen eum lenissi-
 mum Cimoni, atque ad accusandum quasi de-
 functorie semel tantum exutrexisse. Ab eo iu-
 dicio fuit absolutus. In reliquis actionibus suis
 insultantem optimatibus populum omneque
 arbitrium & autoritatem vendicantem, dum F-
 domi fuit, retinuit ac refræ nauit. Verum post-
 quam iterum ad bellum gerendum nauigauit,

A *ἵππου μὲν δρόμον αἰετὸς τῆς Ἑλληνικῆς ἀπέχει θαλάσσης, ὡς ἔστιν ἐνδὸν τῆς Κυανέων καὶ Χελιδονίων μακρὰ ἰσθμὸς καὶ χαλκευδὸς ἡμὴ πλέειν. καὶ τοὶ Καλλιμαχίδης οὐ φησὶ τὰ αὐτὰ σωθήσασθαι τὸν βαρβάρων, ἔργον δὲ ποιεῖν διὰ τὸν τῆς ἠπείρου ἐκείνης, καὶ μακροῦ οὐτως ἀποσπῆναι τῆς Ἑλλάδος, ὥστε πεντήκοντα ναυσὶ Περικλέα, καὶ τετάρκισθαι μόνον ἐφ' ἰαλίῳ ἐπέκεινα πλέεσθαι Χελιδονίων, καὶ μηδὲν αὐτοῖς ναυικὸν ἀποδρῆσαι τῶν βαρβάρων. ἐν δὲ τοῖς ψηφίσμασιν ἀσυνήγαγε Κρατερὸς, ἀπήγαθα σωθηκῶν ὡς δημοδίων καὶ τατέλακα. φασὶ δὲ καὶ βωμοὶ εἰρήνης διὰ ταῦτα τοῖς Ἀθῆναιοῖσι ἰδρύσασθαι, καὶ Καλλίαν τὸν παρὰ τὸν ἄλμα ἡμῶν ἀφ' ἐρῆντος. τῶν δὲ τῶν ἀίχμαλώτων λαφύρων, εἰς τε τὰ ἄλλα χρήμασιν ὁ δῆμος ἐρρώσθη, καὶ τῆ ἀκροπόλει δὲ νότιον τεῖχος κατασκεύασεν, ἀπὸ ἐκείνης ἀπορῆσας τῆς στρατείας. λέγεται δὲ καὶ τῶν μακρῶν τειχῶν ἀσκήλη καλεσθῆναι, σωτελεαθῆναι μὲν ὑπερὸν τῶν οἰκισθῆναι, τῶν δὲ παρώτων κμελίωσιν εἰς τόποις ἐλώδεσι καὶ διὰ βεζῆρον τῶν ἔργων ἐμπροσθέντων, ἐρρωσθῆναι διὰ Κίμωνος ἀσφαλῶς, χαλκὸν πολλὸν καὶ λίθον βαρέσι τῶν ἐλῶν πειθεύων, ἐκείνου χρήματα ποιεῖν καὶ δίδόντος. τῶν δὲ τῶν ληροδίων ἐλθῆναι καὶ γλαφυραῖς διὰ τῆς αἰμῶν ὑπερὸν ὑπερὸν ἡγαπήθησαν, ἐκαλλώπισε δ' αὖτις τῶν μὲν ἀγροῦν πλεταίοις καὶ ἀφ' ὑπερὸν τῶν ἀκροπόλεως ἀλτὸς ἡσκημένοι ὑπερὸν αὐτῶν δρόμοις καὶ ταρῆσι καὶ συσκίοις παρὰ ταῖς. ἐπεὶ δὲ τῶν Περσῶν ἕνεσ δὲ ἐβούλοντο τῶν Χερρόνησον καταλιπεῖν, ἀλλὰ καὶ τοῖς Θρακῶν αἰσθῆναι ἐπεκταθῆναι, καὶ ἀφ' ἐρῆντος τοῦ Κίμωνος μετ' ὀλίγων προμάτασι τειχῶν Ἀθῆναιον ἐκπεπλάκητος, ὀρμήσας π' αὐτοῖς, τεταρσι μὲν ναυσὶ τετρακῆδεκα ταῖς ἐκείνων ἔλαβεν. ἐξελάσας δὲ τοῖς Πέρσας, καὶ κρατήσας τῶν Θρακῶν, πᾶσαι ἐκείνωσθε τῆ πόλει τῶν Χερρόνησον. ἐκ δὲ τοῦτου, Θασίοις μὲν ἀποσπῆσθαι Ἀθῆναιῶν καὶ ἀναυμαχῆσας, βῆσι καὶ τετάρκισθαι αὐτοῖς ἔλαβε, καὶ τῶν πόλιν ἐξεπολιόρηκε, καὶ τὰ χερσὶα τὰ πέρον Ἀθῆναιοῖσι παρεσκεκτήσασθε, καὶ χῶρον ἡσ ἐπήρχον Θασίοι, παρὰ λαβεν. ἐκ δὲ τῆν ἡραδῶς ἐπιβλήσασθαι Μακεδονίας, καὶ πολλῶν ἀποτεμέσασθαι τῶν ἀγροῦν, ὡς ἐδοκεῖ, μηδελήσας, αἰτίαν ἔχε δῶρον ὑπερὸν τῆ βασιλέως Ἀλέξανδρου συμπεπεσῆσαι. καὶ δίκην ἐφυγε, τῶν ἡρώων συσάντων ἐπ' αὐτόν. ἀπολογομένης δὲ τῶν τοῖς δικασῆσι, δὲ ἰώνων ἴφη τῶν ἐνέιν, ὅσδε Θεσσαλῶν. πλοισίωνόντων, ὡς ἔστιν ἐνέιν, ἵνα τεραπύωνται καὶ λαμβανῶσιν, ἀλλὰ Μακεδόνων, μιμνήσκον καὶ ἀγαπῶν τῆ παρ' αὐτοῖς ἐπιτέλειαν καὶ σωφροσύνην, ἡσ οὐδένα ποροπμῶν πλετόν, ἀλλὰ πλουτίων ἀπὸ τῆ πολεμίων τῆ πόλιν ἀγάλλεσθαι μνησθῆναι τῆ τῆ κίμωνος ἐκείνης ὁ Στῆσιμβροτος, φησὶ τῆ Ἑλληνικῶν ὑπερὸν τῆ Κίμωνος δεοδῶν ἐλθῆναι ἐπὶ ταῖς ἡσ τῆ Περικλέους. ἐστὶ γὰρ ἡ τῆ κατηγῶρον ὁ σφοδρότατος. τὸν δὲ μετ' ἐξασθῆσαι Γραῖσι (φαίαι) γραῖσι, ὡς Ἑλληνικῶν, ὡς τῆ κίμωνος ἔχε τῶν ἡσ τῶν ἀφ' ἡμῶν πλετόν ἐν γε τῆ δίκη τῶν ἀφ' ἡμῶν τῶν Κίμωνι καὶ τῶν τῶν κατηγῶρον ἀπαξ ἀνασθῆναι μόνον, ὡς ἔστιν ἀφοσιούμενον. ἐκείνου μὲν οὐν ἀπέφυγε τῶν δίκην, ἐκ καὶ τῆ λοιπῆ πολιτεία, παρὼν μὲν ἐκράτη καὶ σωέσθη τὸν δῆμον ἐπι-*

καίνοισι τοῖς δρίοις, καὶ ἀεὶ ἀπὸνται τῆ πᾶσαν εἰς ἑαυτὸν ἀρχῶν καὶ δυνάμιν. ὡς δὲ πάλιν ἐπὶ στρατείας ἐξέπλετο.

σε, τελέως αἰθέητες οἱ πολλοὶ, καὶ συγγέαντες τὸν καθ-
 εῶτα τῆς πολιτείας χόσμον, τὰ πάτρια νόμιμα, εἰς ἐ-
 χρώπο πρῶτον, Ἐφιάλτου πρῶτος, ἀφείλοντο τῆς
 ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς τὰς κείρας, πλὴν ὀλίγων ἀπά-
 σασ· καὶ τῶν δικαστηρίων κυρίως ἐαυτοὺς ποιήσαντες, εἰς ἀ-
 κροῖον δημοκρατίαν ἐπέβαλον τὴν πόλιν, ἥδη Περικλέους
 δυναμίδου, καὶ τὰ τῶν πολλῶν φρονιότητος, διὸ καὶ τὸ Κίμων-
 νος, ὡς ἐπαρῆλθεν, ἀγλακωῶτος ἐπὶ τῷ πρῶτῳ κλιζέ-
 ασαι δ' αἰξίωμα τῶ σινεδρίου, καὶ πρῶτον πάλιν αἰὼ τὰς
 δίκας ἀνακαλεῖσθαι, καὶ τὴν ἐπὶ Κλεισθέους ἐγείρειν δρι-
 σσοκρατίαν, καλεῖσθαι σινισάμους, καὶ τὸν δῆμον ἐξηρέτιζον·
 ἐκείνῳ τε τὰ πρῶτος τὴν ἀδελφίαν ἀναεούμην, καὶ λακώ-
 νισμὸν ἐπὶ καλοῦντες. εἰς ἀκαὶ τὰ Εὐπολίδος Δίφτε· θρύλ-
 ληται περὶ Κίμωνος, ἐπὶ

Καθὼς μὲν οὖν ἰὺ φιλοπότης ἦ καμελῆς.
 Καί τ' ἀπεκρίματ' αὖτ' ὅν Λακεδαίμονι,
 Καὶ Ἐλπιήλιον τῆνδε κατὰ λιπὸν μόνου. εἰ δ' ἀμε-
 λῶν καὶ μεθυσκόμνος Ἰσαύρας πόλεις εἶλε, καὶ Ἰσαύρας
 νίκας οἰκήσε, δηλονότι ἠφροντος αὐτῷ καὶ πρῶτοντος,
 ὅσδεῖς αὐοῦτε τῶν πρῶτοντος ἔτε τῶν ὕστερον Ἐλλείων παρ-
 ἦλθε τὰς πρῶτας. ἰὺ μὲν οὖν ἀπὸ δριζῆς φιλοδοξῶν
 καὶ τῶν γε παίδων τῶν διδύμων τὸν ἕτερον, Λακεδαίμονιον ὠ-
 νόμασε, τὸν δ' ἕτερον, Ἡλείον, ἐκ γυναικὸς αὐτῷ Κλιπε-
 είας γρομένους, ὡς Σπυρίμβροτος ἰσορεῖ· διὸ πολλὰ κίς τὸν
 Περικλέα δ' μητε ὦν αὐτοῖς γῆρας οἰοῦντο. Διόδωρος δ' ὁ
 ὡσηγητὴς καὶ τούτοις φησὶ καὶ τὸν τρίτον τῶν Κίμωνος
 ἦν Θεσσαλὸν ἐξ Ἰσοδικῆς γενόμενον τῆς Εὐρυτολέμου τῆς
 Μεγακλείου. νύξῃ δ' ἔπειτα τῶν Λακεδαίμονιων ἦδη
 τὰ θεμιστοκλείου πρῶτος πολέμων, καὶ τοῦτον ὄντα ἰὺν ἐν
 Ἀθῆναις μάλλον ἰσχυρὸν καὶ κρατεῖν βουλομένων. οἱ δ' ἂν
 Ἀθῆναισι δ' ὡσθ' ἠδύως ἐώρων, οὐ μικρὰ τῆς πρῶτος ἐ-
 κείνον ἐνοίας τῶν Σπαρτιατῶν ἀπολαύοντες. αὐξανομένων
 γὰρ αὐτοῖς κατὰ δριζῆς καὶ τὰ συμμαχικὰ πολυπραγμο-
 νοσίαν, ὅσθ' ἠφροντο ἡμῶν καὶ χάριτι τοῦ Κίμωνος. τα γὰρ
 πλείστα δι' ἐκείνου τῶν Ἐλλεικῶν διεπραξίητο, πρῶτος
 μὲν τοῖς συμμαχοῖς, κεχρησμένως ὅτις Λακεδαίμονι οἰ-
 οῦντο. ἔπειτα δυνατώτεροι γρομένοι, καὶ τὸν Κίμων-
 να τοῖς Σπαρτιαταῖς ὅσθ' ἠρέμα πρῶτος κείμην ὀραντες, ἠ-
 φροντο. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐπὶ πρυτὶ μεγαλιῶν τὴν Λακεδαί-
 μονα πρὸς Ἀθῆναις, καὶ μάλιστα ὅτε τύχοι μεμφο-
 ρῆμος αὐτοῖς, ἠπαρξίωων (ὡς φησὶ Σπυρίμβροτος) εἰὼν ἠ-
 λέγην, Ἀλλ' οὐ Λακεδαίμονιοι γε τοιοῦτοι. ὅταν φρόνον ἐπὶ
 αὐτῷ σιωπῆ καὶ δριζῆς αἰὼ πρῶτος τῶν πολιτῶν. ἠ-
 δ' οὖν ἰσχυρὰ καὶ μάλιστα κατὰ αὐτῷ τῶν ἀφροῶν, αἰτίαν
 ἔχει τοιαύτην· Ἀρχιδάμου τῶ Ζεξιδάμου τέταρτον ἔτος ἐν
 Σπάρτῃ βασιλεύοντος, ἔπειτα σεισμοῦ μεγιστοῦ δὴ τῶν μνη-
 μονομένων πρῶτοντος, ἠτε χάριτι Λακεδαίμονιων χά-
 σμασιν ἐνώλιασε πολλοῖς, καὶ τῶν Ταυγέτων ἰνα φροντων κρο-
 φυφάινες ἀπερρῆγσαν. αὐτῷ δ' ἠ πόλις ὅλη σιωχῆθη,
 πλὴν οἰκιῶν πέντε, πρῶτος δ' ἄλλας ἠρεῖν ὁ σφοδρῶς. ἐν δὲ
 μίση τῇ σὺ γυμναζομένων ὁμοῦ τῶν ἐφροῶν καὶ τῶν νεανίσκων,
 λέγεται μικρὸν πρὸ τῶ σφοδρῶ λαγῶν πρῶτος φανίωσθαι, καὶ τοῖς
 μὲν νεανίσκοις, ὡς φησὶ ἦσαν ἀηλιμμένοι, μετα παρὰ τὰς ἐκ-
 δραμῆν καὶ διάκειν, τοῖς δ' ἐφροῖς ἔπειτα φροῶν ἐπὶ πεσῖν ὁ
 αὐτῶν ἐπὶ νῦν σφοματῆσαν πρῶτος φροῶν. ταχὺ δ' ἠ σιωιδῶν ἀπὸ τῶ παρῶντος τὸν μελλοντῶ κίδεωον ὁ Ἀρχιδάμος,

cū semel effrænis plebs confuso præsentī reipubl.
 ordine inueteratoq; iure, quo fuerat ad eam diē v-
 fas, eripuit duce Ephialte Arcopago iudicia pau-
 cis demptis omnia, omnibusq; tribunalibus ad nu-
 tū suum reuocatis, rempub. potētia Periclis, qui
 partes sectabatur plebis, in merā demersit populi
 ditionem. Quapropter in Cimonem, qui à redi-
 tu ob autoritatem illius concilii suggillatam sto-
 machabatur, & reducere iterū eo enitebatur cau-
 sas, illamque sub Clisthene restituere optimatum
 potentiam, conspiratione facta insurrexerunt cla-
 moribus, populumq; exasperauerunt, refricantes
 ista de sorore eius crimina, ac studium obiiicientes
 Lacedæmoniorum. In quæ illa quadrant Eupoli-
 dis de Cimone decantata carmina,

*Haud improbus quidem fuit, sed negligens,
 Potator, atq; dormiens Lacedæmo n
 Sæpe Elpenicem liquit hanc solam suam.*

Qui si supinus & temulentus tam cepit multas vr-
 bes, atq; tot victorias reportauit, profecto sobrii
 & intenti nemo neque prioris neque posterioris
 memoriæ Græcorum res gestas transcendisset. E-
 nimuero fuit ille Lacedæmoniorum à prima æta-
 te studiosior. Ac filiorum quidem geminorum
 (vt tradit Stefimbrotus) alteram Lacedæmo-
 nium, Eleum alterum appellauit, quos genuerat
 ex coniuge Clitoria. quapropter improperauit iis
 crebro Pericles genus maternum. Diodorus
 Periegetes tam hos quam tertium Cimonis filium
 Thestalam Istodice aut Euryptolemi filii Megaclis
 filia natos. Euectus autem ab Lacedæmoniis fuit,
 qui erant Themistocli infesti, & hunc iuuenem
 Athenis tum pollere ac principem esse malebant.
 Erat id populo Atheniensi primum incundum,
 quod beneuolentia in eum Lacedæmoniorum
 magnum fructum ipsis ferret. Initio enim incre-
 menti, quod essent negotiis socialibus implicati,
 honore & gratia Cimonis non offendebantur.
 Siquidem res Græciæ pleræque explicabantur
 per eum, qui comiter cum sociis & cum Lacedæ-
 moniis ageret gratiose. Inde facti opulentiores,
 quum Cimonem Lacedæmoniis non obscure
 cernerent deuotum, fremuerunt. Etenim extol-
 lebat semper in concione Lacedæmonem, præci-
 pue verò siquid inculcasset eos aut incitaret (vt Ste-
 simbrotus refert) habebat in ore, Atqui non sunt
 Lacedæmonii certe tales. Vnde inuidiam sibi & o-
 dium ad populum conflauit. Quæ verò potissi-
 mum in eum valuit calumnia, ex causa orta est hu-
 iuscemodi: Anno regni quarto Archelai filii Zeu-
 xidami, Lacedæmoniorum regis, maximo omnis
 prioris memoriæ terræ motu cum Laconix labes
 in multos hiatus defedit, tum Taygetus concuf-
 sus & vertices sunt aliqui eius collapsi. Ipsa con-
 uulsa vibs est tota præter quinque ædificia, cætera
 terræ tremor labefecit. Media porticu, vbi adole-
 scentia & iuuentus vna exercebant se, fama est
 paulo ante quam terra quateretur, leporem per-
 currisse: iuuenes autem, vt erant vncti, euolasse lu-
 dibundos ad confectandum. Adolescentes verò
 qui remanserant, gymnasiu ruina oppressos peris-
 se cunctos. Horum tumulum vocant etiam hoc
 quo Silmariam, quod σεισμὸν τῆς γῆς dicunt.

Porro Archidamus stans in ex præsentī insequens

prospiciēs discrimen, ciuesque cernens ex rectis, quęcunque charissima erant, egerentes, classicum cani tanquam aduentantibus præcipit hostibus, ut quamocysime armati ad ipsum concurrerent. Hoc fuit vnum Spartaę ea tempestate salutis. Ilorę enim concurrerunt vndique ex agris, ut Spartiatas, qui incolumes essent, opprimerent. quos vbi offenderunt armatos & instructos, in oppida sua sunt dilapsi, bellumque ex professo fecerunt, ascitis non paucis finitimis, ac simul Spartiatas adorti sunt Messenii. Mittunt itaque Athenas ad petendum auxilium Lacedæmonii Periclidam, quem cauillans dicit Aristophanes ad aras pallidum sedētem in veste punicea exercitum postulare. Hic quum aduersaretur Ephialtes, ac testato negaret subueniendum, neq; excitandam urbē Athenis aduersariam, sed negligendam esse iacentē, & spiritus conculeādos Lacedæmonis, Cimonem narrat Critias patrię propagatione vsu Lacedæmoniorum posthabita, inductoq; populo eis frequenti exercitu isse suppetias. Ion etiam verba commemorat quibus imprimis in adhortando populum Atheniensem commouit, ne Graciā claudam reddi, neu urbem sine ēt destitui sociā. Postquam opem tulit Lacedæmoniis, atq; in reditu iter cum exercitu per fines Corinthiorum fecit, incusauit Lachartus eum quod priusquam ciues appellasset, inuexisset exercitum. Siquidem eos qui fores pulsant alienas, non ante quam dominus iusserit dicebat ingredi. Cui Cimon, Atqui vos, Lacharte, (inquit) Cleoneorum & Megarensium nō pulsatis foribus, sed refractis, irrupistis armati, cēfentes omnia patere potentioribus. Ita in loco insultauit Corinthio, ac cum copiis trāsiit. Porrō Lacedæmonii exciuerunt iterum Athenienses contra eos quilibonam tenebant, Messenios & Ilotas. Quorum, vbi adfuerunt, audaciam & alacritatem veriti, solos ex sociis pro seditiosis ablegauerunt. Hi cum indignatione reuersi sunt, fueruntque deinceps aperte Lacedæmoniorum fautoribus infesti, ac Cimonem leuiansa arrepta in decennium exterminauere. Tantum enim præfinitum temporis erat ostracismo. Interea quum Lacedæmonii Tanagraę in reditu liberatis à Phocensibus Delphis concedissent, eruperunt Athenienses ad manus cum iis conferendas. Ibi Cimon armatus aggregauit se ad tribum suam Oeneidem, eratque paratus ad aggrediendum cum ciuibus suis Lacedæmonios. Verum concilium quingentorum re intellecta, timens, quod eum aduersarii calumniarentur turbare aciem velle atque inuehere in urbem Lacedæmonios, edixit unte ducibus ne reciperent eum. Ita abscessit Cimon orans Euthippum Anaphlystium, reliquosque sodales suos, qui erāt potissimum ut facientes pro Lacedæmoniiis suspecti, ut strenue cum hostibus dimicerent, crimenq; diluerent apud ciues factis. Hi centum numero armis Cimonis in manipulo suo receptis, & globo inter se facto, ruerunt in mortē alacriter, magnumq; sui desiderium & pœnitentiā populo Atheniensi iniusti criminis reliquere. Vnde non diu retinuerunt in Cimonem offensam, F hinc priorum illius in ipsos beneficiorum haud dubie memores, hinc adiuuante tempore.

A καὶ τοὺς πολλοὺς ὄραν ἐκ τῆς οἰκίας τὰ ὑμῶν τὰ περὶ ῥω-
 μῆδους σάξιν, ἐκάλει τῆ σάλπιγγι σημαίνει ὡς πολέμιον
 ἔπιόντων, ὅπως ἐπὶ τὰ χεῖρα μὲ τ' ὀπλων ἀθροίζονται πρὸς
 αὐτόν. ὁ δὲ καὶ μόνον ἐν τῷ τότε χερῶ τῶν Σπαρτίων διέ-
 σωπεν. οἱ γὰρ ἰδιῶται ἐκ τῆς ἀγρῶν σιμῆδραμον πῶλα χό-
 θεν ὡς σιμαρπασόμῃ τοὺς σισωσμένους τῆς Σπαρτιατῶν.
 ὠπλισμένοι δὲ καὶ σιωτῆται μὲν οὖν ἀθροίζονται, ἀνεχώρησαν
 ἔπι τὰς πόλεις, καὶ φανερώς ἐπολέμῳ, τῆς τε περὶ ἰκίων
 ἀναπέσαντες οὐκ ὀλίγοι, καὶ Μεσσηνίων ἀμα τοὺς Σπαρ-
 τιάταις σιωτῆται μὲν οὖν. πέμποισιν οὖν οἱ Λακεδαίμονιοι
 Περικλείδαν εἰς Ἀθῆνας, δούλοιοι βοηθεῖν, ὃν φησι κωμω-
 δῶν Ἀεῖσοφάτης, καὶ Ζοῖδρον ἔπι τοὺς θεομοῖς ὡχρὸν ἐν
 φοικίδι, φραπαῖ ἀπαθεῖν. Ἐβιάλτου δὲ κωλύοντο, καὶ Ζαφ-
 μῆτορθεμῆου μὴ βοηθεῖν, μηδὲ αἰσιάναι πόλιν ἀπίπαλον
 ἔπι τὰς Ἀθῆνας, ἀλλ' ἐὰν χεῖρα, καὶ πατηθῆναι ὁ φέ-
 ρημα τῆς Σπάρτης, Κίμωνα φησὶ Κριτίας τῶν τ' πατεῖδος
 αὐξήσιν ἐν ὑσέρῳ θεῖδρον τῆ Λακεδαίμονίων συμφέροντος,
 αἰαπέσαντα τὸν δῆμον, ἐξελθεῖν βοηθῶντα μὲ πολλῶν ὀ-
 πλιτῶν. ὁ δὲ Ἴων ἀπομνημονοῖ καὶ τὸν λόγον ἑμάλιστα τῆς
 Ἀθῆναίους ἐκίηπε, τῶν θεοκάλων μὴτε τῶν Ἑλλάδα χω-
 λῶν, μὴτε τῶν πόλιν ἐπερῶντα περὶ εἶν γενηθῆναι. ἐπεὶ
 ἡ βοηθῆσας τοὺς Λακεδαίμονιοις, ἀπῆει Ζαφ Κριτίας τὴν
 φραπαῖ ἀγρῶν, ἐνεκάλει Λάχαρτος αὐτῶν, τῶν ἐπιτυχεῖν τοὺς
 πολίταις, εἰσαγαγῆναι τὸ φρατῆμα. καὶ γὰρ θύσαν ἐφ' αὐτοῖς
 ἀλλοτρίαι, ἐκ εἰπένας πρὸς τὸν κῆρον κελῶσαι. καὶ
 ὁ Κίμων, Ἀλλ' οὐχ ὑμεῖς (εἶπεν) ὦ Λάχαρτε, τὰς Κλεω-
 νάων καὶ Μεγαρέων θύσαν ἐφ' αὐτοῖς, ἀλλὰ κελῶσαι, «
 εἰπέσαι τὰς μὲ τῆς ὀπλων, ἀξιοῦντες ἀνεωγῆσαι πόλιν «
 τοὺς μῆζον διμαρῆδοις. οὕτω μὲν ἐδρασιώατο πρὸς τὸ Κρι-
 εῖδρον ἐν δέοντι, καὶ μὲ τῆς φραπῆς διεξῆλθεν. οἱ δὲ Λα-
 κεδαίμονιοι τοὺς Ἀθῆναίους αὐτῶν ἐκάλειν ἔπι τοὺς ἐν Ἰθώ-
 μη Μεσσηνίοις καὶ εἰλώτας ἐλθόντων, τῶν πόλιν καὶ τῶν
 λαμπερῶντα δεῖσαντες, ἀπεπέμψατο μόνους τῆς συμ-
 μάχων ὡς νεωτεριστῶν. οἱ δὲ, πρὸς ὀργῶν ἀπελθόντες, ἦδη
 τοὺς λακωνίζουσι φανερώς ἐχάλεπαμον, καὶ τὸν Κίμωνα, μι-
 κρῶς ἐπιλαβόμενοι προφάσιως, ἐξωφράκισαν εἰς ἔτη δε-
 κα. (τοσούτων γὰρ ἡ γῆρου τεταγμένον ἀπασι τοὺς ἐξοφρα-
 κιστῆδοις) ἐπὶ τούτῳ τῆς Λακεδαίμονίων ὡς ἐπὶ ἀπῆρχον-
 το, Δελφοῖς ἀπὸ Φωκέων ἐλθεῖν ὡσαντες, ἐν Ταναγραῖ
 κελῶσαι πεδδούσων, Ἀθῆναίαι μὲν ἀπῆντων Ζαφμα-
 χούδρον, Κίμων δὲ μὲ τῆς ὀπλων ἦκεν εἰς τῶν αὐτῶν φυλιῶ τὴν
 Οἰνίδα, πρὸς τὸν ἄν ἀμύεσαι τοὺς Λακεδαίμονιοις
 μετὰ τῶν πολιτῶν. ἡ δὲ βουλή τῆς περὶ λακωνίων πυθορῆν
 καὶ φεθεῖται, τῶν ἐρῶν αὐτῶν κελῶσαντων, ὡς σιωτῆ-
 ρῶν τῶν φάλαγγα βουλοῦδρον, καὶ τῆ πόλει Λακεδαί-
 μονίους ἐπαγαγεῖν, ἀπῆρῶσε τοὺς φρατῆταις μὴ δεῖσαι
 τὸν αἶδρα. κακεῖνος μὲν ὡχέτο δεηθεῖς Εὐθιππου τῆ Ἀνα-
 φλυστου, καὶ τ' ἄλλων ἐταῖρων ὡσι μάλιστα τῶν τῆ λακωνί-
 ζῶν ἀπῆρχον, ἠρῶ μῶνως ἀγῶνισατῶ πρὸς τοὺς πολέμιους,
 καὶ δι' ἔργων ἀπολύσασα τῶν αἰτίων πρὸς τοὺς πολίτας. οἱ
 δὲ, λαβόντες αὐτῶ τῶν πρῶτοπλῆαν, εἰς τὸν λόγον ἔστηντο καὶ
 μετ' ἀλλήλων ὡσαντες, ἐκθύμωσ, ἐκεῖν ὄντες, ἐπέσον, πο-
 λῶν αὐτῶν πόλιν, καὶ μετὰ μὲν εἶναι ἐφ' οἷς ἠπάθησαν ἀδι-
 κῶς, ἀπολιποῖτες τοὺς Ἀθῆναίους. ὅθεν ὁσέ τῶ πρὸς Κί-
 μωνα θυμῶ πολλῶν χρόνον ἐπέμειναν, τὰ μὲν (ὡς εἰχῶς) ὡν ἐπαθον, ὁ μὲν μνημένοι, τὰ δὲ, τῶ κελῶσαι συλλαμβανόμενοι.

μῶνα θυμῶ πολλῶν χρόνον ἐπέμειναν, τὰ μὲν (ὡς εἰχῶς) ὡν ἐπαθον, ὁ μὲν μνημένοι, τὰ δὲ, τῶ κελῶσαι συλλαμβανόμενοι.

νεικημένοι γδ ἐν Τανάγρα μάχη μεγάλη, καὶ πρὸς δὲ
 κῶντες εἰς ἄρα ἔπειτα. φρασίαι Πελοποννησίων ἐπ' αὐτοῖς, ἐ-
 κάλωσαν ἐπ' τῆς φυγῆς τὸν Κίμωνα, καὶ κατέλαβεν τὸ φήψισμα
 γράψαι τὸν Περικλέους. οὕτω τότε πολιτικῆ καὶ ἦσαν αἱ
 διαφοραὶ, μέτεροι δὲ οἱ θυμοὶ, καὶ πρὸς τὸ κρινόν διατάκην-
 ποι συμφέρον· ἢ ὅ φιλδιμία πύτων ὅτι κεκοιτῆσα τῶν πα-
 θῶν, τοῖς τ' πατέρας ὑπεχώρη χρισίς. ὁ δὲ οὐδ' αὖτ' ὁ Κί-
 μων κατελθὼν, ἔλυσε τὸν πόλεμον, καὶ διήλλαξε τὰς πόλεις.
 ἤρου δὲ εἰρήνης, ἴρασι τοῖς Ἀθηναίοις ἡσυχίαν ἀγάν μη
 διωμένους, ἀλλὰ κινεῖσθαι καὶ ἀξιοῦσθαι τῆς φρασίαις βα-
 λωμένοις, ἵνα μη τοῖς Ἑλλησι διαχλωσῶν, μηδὲ πρὸς τὰ ἰήσους ἢ
 Πελοπόννησον ἀναστρέφοντο ναυσὶ πολλαῖς, αἰτίας ἐμφυ-
 λίων πολέμων, καὶ συμμαχικῶν ἰγκλημάτων. ὁ δὲ οὐκ ἀπα-
 σονται καὶ τῆς πόλεως, ἐπλήρου Διακρίσιος τεύχερις, ὡς
 ἐπ' Αἴγυπτον καὶ Κύπρον αὐτῆς ἐκφρατῆσθαι ὁδὸς. ἅμα
 ἀμείμμελεται τῆς πρὸς τοῖς βαρβάροις ἀγῶσι βουλόμε-
 νος τοῖς Ἀθηναίοις, ἅμα δὲ ὠφελείᾳ διχασίως τῆς ἀπὸ τῶν
 φύσεως πολέμων ἀπορίας εἰς τὴν Ἑλλάδα κινεῖσθαι. ἢ δὲ ὅ
 παρεσθλασμένων ἀπώτων, καὶ τῆς φρασίαις τῆς ναυσὶν
 ὄντος, ὅτι ἀρ εἶδεν ὁ Κίμων· εἶδοκε κινεῖσθαι θυμωμένον ὑλακτεῖν
 πρὸς αὐτὸν, ἐκ τῆς λακῆς μεριζμένων ἀφῆσαι αὐτῶν φρα-
 σίαι. εἰπὼν, Στείχε φίλος γδ ἔσθι καὶ ἐμὴ καὶ ἐμοῖς σκυλα-
 κελον. οὕτω ὁ δεκρίτου τῆς ὄψεως οὐσης, Ἀφύφιλτος ὁ Πο-
 σιδωνιάτης, μερικός αὐτῶν, καὶ σιωπῆσθαι τὰς Κίμωνι, φρασίαι
 θάνατον αὐτῶν προσημαίνῃ τ' ὄφιν, οὕτω διαφάν· κινεῖσθαι
 ὄφιν, πρὸς ἄνυλακτεῖν, πολέμος· πολέμου δὲ ὅτι ἀν-
 τὶς μᾶλλον ἢ τελευτήσας φίλος ἔχουσι. ὁ δὲ ἰμῆμα τῆς φρα-
 σίαι Μήδων ἀποδηλοῖ τὸν ἔχρον. ὁ γδ Μήδων φρασίαις Ἑλλη-
 σιν ὁμῶς καὶ βαρβάροις μέμικται. καὶ τῆς φρασίαις τῆς ὄφιν αὐ-
 τῶν τὰ Διονύσω ἴσταντος ὁ ἀνυμῆσις ἀπέτεμε τὸν ἔχρον, τοῦ
 δὲ αἵματος τὸ πηγυμένον ἢ δὲ μύρμηκες πολλὰ λαμβάνον-
 τες καὶ μικρὸν ἔφερον πρὸς τὸν Κίμωνα, καὶ τῆς ποδὸς πρὸς τὸν
 μέγαν δακτύλον πρὸς ἐπλάτην, ὅτι πολὺν χρόνον κερταίνον-
 τε. ἅμα δὲ πρὸς τὸν Κίμων τὰ ἰστορῶν φρασίαι, καὶ πα-
 ραίω ἡνίκα ὅτι δεικνύμενος αὐτῶν τὸν λόγον ὅτι ἐχρῆσθε φα-
 λῶν δὲ (οὐ γδ ἰσχυρὰ ἀνὰ δύσιν τῆς φρασίαις) ὅτι ἐπλάθουσε, καὶ
 τῶν νεῶν ἐξήκοντα καὶ ἀπέσθαι εἰς Αἴγυπτον, τῆς δὲ ἄλλαις
 πάλιν ἔπλει, καὶ καθάνα μαχίσιος Φοινιστῶν νεῶν καὶ Κι-
 λιστῶν βασιλικῶν ὄλον, ἀνεκτό τὸ τε τῆς ἐπὶ κύκλω πόλεις,
 καὶ τοῖς πρὸς Αἴγυπτον ἐφῆρδον, οὐδὲν μικρὸν, ἀλλ' ὅλης
 ὅτι τῆς Θεμιστοκλέους ἐπισημαίνετο δόξαν εἶναι καὶ δύναμιν ἐπὶ
 τοῖς βαρβάροις μεγάλην, ὡς οὐδὲ δεξιμένου βασιλεῖ κιν-
 νοῦ τὸν Ἑλλήων πόλεμον φρασίαισιν. Θεμιστοκλῆς
 καὶ οὐδ' αὖτ' ἠκιστα λεγεται τῆς Ἑλλήων πρὸς αὐτοὺς ἀπο-
 γνοῖς, ὡς ὅτι αὐτῶν ἀναλόμνος τῶν Κίμωνος ὅτι χρισίαι καὶ
 φρασίαι, ἐκῶν τελευτήσασιν. Κίμων ὁ μεγάλων ἐπαρῶμε-
 νος φρασίαι ἀγῶν καὶ πρὸς Κύπρον σιμαίνων τὸ ναυλικόν, ἐ-
 πευκέναι Ἀμμωνος ἀφῆσαι ἀπερρήτων ἵνα μερτεῖται ποιη-
 σιμῶν πρὸς τὰ θεῶν. γινώσκει γδ ὁ θεὸς ὅτι ὡς ἔπεμ-
 φθῆσαι ὅτι χρισίαι αὐτοῖς ὁ θεὸς ἐξέλιεσθαι, ἀλλ' ἅμα φ-
 τὰ πρὸς εἶναι, ἐκείθεν ἀπῆσαι τοῖς θεοῖς πρὸς αὐτὸν
 γὰρ ἦδη τὸ Κίμωνα παρ' ἑαυτῶν τυγχάνει ὄψα. τῶν ἀχρῶστας οἱ θεοὶ πρὸς αὐτὸν, καὶ πρὸς αὐτὸν ὅτι θάλασσαν· γ-
 νόμοι δὲ ἐπὶ φρασίαι τῶν Ἑλλήων, ὅτι πρὸς Αἴγυπτον ἰσχυρὰ, ἐπισημαίνετο τὸν Κίμωνα· καὶ τῆς ἡμέ-
 ρας πρὸς τὸν μαρτυροῦν ἀγῶντος, ἐγνώσασιν ἡνιμῆσι τῶν τελευτήσασιν τῶν ἀφῶν, ὡς ἦδη πρὸς θεοῖς ὄντος.

A Siquidem q̄ ingenti praelio ad Tanagram essent
 fusi expectarentq; in astatem expeditionem in se
 Peloponnesiorum, Cimonem ab exilio reuoca-
 runt. Redit in patriam ex rogatione Perichis. A deo
 ciuiles erant id temporis dissensiones, adeo mode-
 rata ira atq; e reipub. vsu reuocabilis, ambitioque,
 quæ affectus exuperat omnes, temporibus patriæ
 concedebat. At Cimon simulatq; domum est re-
 gressus, sustulit bellum, ciuitatesque in gratiam re-
 duxit. Pace composita, quia Athenienses videbat
 otii impatientes, & negotia quærentes quæstum-
 que ex bello, ne solici essent Græciam neu vagan-
 tes magna classe circa insulas & Peloponnesum,
B causas bellorum intestinorum & socialium que-
 relarum semina consciscerent ciuitati, compleuit
 naues ducentas ad inuadendam denuo Aegyptum & Cy-
 prum, quo simul pugnando Athenienses cum bar-
 baris exercerent se, & optimi euaderent iusta ra-
 tione, prædam a veris hostibus in Græciam deportan-
 tes. Omnibus iam paratis, quum esset exerci-
 tus conscensurus, somnium vidit Cimon hoc: Ca-
 nis exacerbat a visa eum est allatrare, atq; ex lattratu
 mistam edens humanam vocem dicere,
I, mihi nam canibus meis redderis amicus.
C Ex hoc tam obscuro vito Astyphilus Posidoniates,
 vaticinandi peritus, qui erat familiaris Cimonis,
 docet eum mortem ei hoc viso denuntiati: atque
 ita explicat, Canis est homini, quem allatrat, ho-
 stis: hosti autem nulla ratione potius quam defun-
 ctus, amicus efficiatis. Vocis communitio hostem
 denotat Medum: Medorum enim exercitus ex
 Græcis est & barbaris mistus. Secundum hanc vi-
 sionem quum Liberto patri sacrificaret, & victimam
 at us rex profecisset, quod sanguinis iam concre-
 uerat, id ex amem fornicarum rapuit, paulatinq;
 ad Cimonem detulit, atque eius pollicis pedis cir-
 cumiecit. Diu hoc non est animaduertum. Inde,
D ut animaduertit Cimon, adiit at us rex eum, & ie-
 cur sine capite ostendit. Attamen, quia expedire
 se nequiuit prouincia, classis solui. Naues misit
 sexaginta in Aegyptum: cum reliquis iustus proue-
 ctus, afflicta Phœnissarum & Cilissarum nauium re-
 gia classe, oppida circume circa subiugauit, & Aegy-
 ptiis imminerebat, nihil mediocre, verum totius re-
 gis imperii agitans conuulsionem: præsertim quia
 Themistoclem acceperat ingenti apud barbaros
 opinione & autoritate esse, quod regi recepisset,
 vbi bellum Græcis moueret, ducturum se exerci-
 tum. Cæterum Themistoclem ferunt spe abiecta
 belli Græci, quia diffidebat Cimonis se felicitate
 & virtutem superare posse, voluntaria occubuisse
 morte. Voluens autem Cimon ingentis rudimenta
 belli, & circa Cypriū tenens classem, legatos ad tem-
 plū Ammonis misit de re occulta deū consultum.
 Nec patet vlli quam obrem missi fuerunt. Neque
 dedit legatis deus responsum, verum, simul vt ad-
 fuerunt redire iussit eos. iam enim ipsum Cimonē
 apud se esse. His auditis, repetierunt legati mares:
 qui vt venerunt in castra, quæ tunc erant circa Aeg-
 yptum, de obitu Cimonis didicere. Supputatis
 autem ad oraculum diebus, perspexerunt recte si-
 gnificatū Cimonis exitū, quasi iam apud cælitos esset.

Decem...
 com...
 que Cimon...
 gina...
 fed...
 ver...
 re, ac...
 ven...
 cendo...
 las...
 bungs...
 uel...
 gela...
 rous...
 borum...
 que Per...
 dicit...
 p...
 lita in...
 neta...
 tur. At...
 dan...
 toradi...
 (p...
 humana...
 Græc...

Decessit in obsidione Citii (ut pieriq; referunt) ex morbo, alii volunt ex vulnere quod confli- gens cum barbaris accepit. Moriens monuit suos ut ex templo discederent, & mortem suam te- gerent. Contigit aut ut nemine sentiente neq; hostiu neq; socioru illi reuenteretur incolumes ductu auspiciis que Cimonis, (ut Phanedemus ait) dies iam triginta defuncti. Ab illius fati nihil ultra contra barbaros præclari ab Græco duce est vllò editum, sed à concionatoribus & belli facibus in se mutuo versi, quum intercederet nemo, in bellum exar- se, ac laxamentum rebus regis dederunt, exitium vero opum Græciæ inuexerunt supra quam di- cendo exaquaris graue. Diu post quidem Agefilaus armis in Asiam promotis, bellum cum duci- bus regis, qui prouinciis maritimis præerant, bre- ue libauit, nec re magna vlla vel memorabili gesta, Græcorum seditionibus & tumultibus ab- reptus de integro exortis, recepit se, in mediisque sociorum & amicorum oppidis coactores reli- quit Persarum: quorum ne tabellarius quidem descendit, nec equus citra quinquaginta millia passuum à mari conspectus est duce Cimone. Re- lata in Atticam fuisse ossa eius testantur monu- menta quæ hac quoque ætate Cimonia appellan- tur. At colunt Citienfes quoque tumulum quen- dam Cimonis, quod deus iis (ut Nausicrates ora- tor tradit) in fame & sterilitate præcepisset, ne de- spicerent Cimonem, sed tanquam sorte maiorem humana eum honorarent & venerarentur. Is Græcus dux fuit.

P L V T A R C H I
L V C V L L V S.

LVCULLVS auum habuit con- sultarem, auunculū Metellū cog- nomēto Numidicū. Ex parētib. eius pater repetundarū dam- natus est, mater fuit Cæcilia ob vitā probrosā infamis. Ipse

Lucullus admodum iuuenis priusquam ad peti- tionē honorum descēdisset, aut rempub. attigisset, rudimenta in postulando peculatus accusatore pa- tris sui posuit Seruilio augure. Ea visa res est po- pulo Romano magnifica, eamque ut ingens decus celebravit. Et quidem videbatur alioqui vel non suppetente causa res non pudenda accusatio, sed delectabantur iuuenibus improbos ut generosis canibus feras confectantibus. Atqui ingēti exorta in eo iudicio contentione vsq; ad aliquorum vul- nera & cædes, Seruilius est liberatus. Lucullus au- tem eloquens valde fuit atque vtraque lingua ex- ercitatus. Itaque rerum suarum gestarum com- mentarios ab se scriptos Lucullo dedicauit Sylla ad concinnandam & digerendam politius histo- riam. Fuit enim eius non ad vsum modo accuta & prompta oratio, ut, sicut aliorum, forum,

*Vt thunnus exagitaret impetu salum:
Vbi verò ex foro discessisset,
Iaceret exuicus bonarum hic arium
Leuitate mortuus:*

ἀπέθανε ἢ πολιορκῶν Κίτιον, ὡς οἱ πλείους λέγουσι, νοσήσας· ἔτι δὲ φασὶν ὅτι βαρβαροῦ τοῦ βαρβάρου ἀγωνισ- τῆρος ἔχε τελευτῆν ἢ τοῖς πολεμίοις αὐτὸν ἐκείλευσεν ὄντως ἀπο- πλεῖν, ἀποκρυφάμοις τὸν θάνατον αὐτοῦ· καὶ σκεῦθη, μήτε τῶν πολεμίων, μήτε τῶν συμμάχων ἀδοξομένων, ἀσφα- λῶς αὐτοῖς ἀνακομιθῆναι. στρατηγὰς δὲ ὑπὸ Κίμωνος (ὡς Φησὶν Φαιέδημος) τεθνηκὸς ἐφ' ἡμέρας τριάκοντα. μὲν δὲ τὸ ἐκεῖθεν τελευτῆν, πρὸς μὲν τῶν βαρβάρων ἔδεν ἐπιλαμ- πτόν· ὡς δὲ τὸν ἐπὶ τῇ στρατηγίᾳ τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ βαπέντες ὑπὸ δημαγωγῶν καὶ πολεμοποιῶν ἐπ' ἀλλήλους, ἔ- δένος τὰς χεῖρας ἐν μέσῳ διεσχόντες, σκευερράγησαν εἰς τὸ πό- λεμον· ἀναπνοὴ μὲν τοῖς βασιλέωσι πρὸς ἄλληλους ἡρόδοτος, φθόρον δὲ ἀμύθητον τῇ Ἑλληνικῇ διωάμεως ἀπορρασιμῶν. ὁ δὲ οἱ πολεμίοις τῇ Ἀσίᾳ ἐξενεγκάμοις τὰ ὄπλα, βαρβαροῦ ἢ αὐτοῦ πολέμου πρὸς τοῖς ἐπιθαλάσσι βα- σιλέωσι στρατηγῶν. καὶ λαμπρόν οὐδὲν ἔδεν μέγα δράσαντες, αὐτῶν δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐπίσταν καὶ βαρβαροῦ ἀφ' ἐτέρας διε- σχῆν, ὑπερβάντες, ὡς οἱ τῶν Περσῶν φορολόγους ἐν μέσῳ τῶν συμμάχων καὶ φίλων πόλεσιν ἀπολιπόντες· ὡς δὲ γεματὸ φέρος κατέβαινεν, οὐδὲ ἵππος πρὸς θαλάσσην, τε- βακοσίων σαδίων ἐντός, ὡς φησὶν ἡγεμῶν Κίμωνος. ὅτι μὲν οὖν εἰς τὴν Ἀστικὴν ἀπεκομιθῆναι τὰ λείψανα αὐτοῦ, μῦθον ἔτι μνημάτων τὰ μέχρι νῦν Κιμωνία πρὸς ἀγροδρόμους· ἡ- μῶσι δὲ καὶ Κίμωνος τάφον ἰνὰ Κίμωνος, ὡς Ναυσικράτης ὁ ῥή- τωρ φησὶν, ἐν λιμῶν καὶ γῆς ἀφορέα ἔστω πρὸς τὰς αὐτοῦ τοῖς μὴ ἀμελεῖν Κίμωνος, ἀλλ' ὡς κρείττονα σέβασαι καὶ γα- ράρειν. τοῖς πολεμίοις δὲ Ἑλλήνων ἡγεμῶν.

Π Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Υ
Λ Ο Υ Κ Ο Υ Λ Λ Ο Σ.

LΟΥΚΟΥΛΛΟΥ ΠΑΤΕΡΟΣ ΜΟΥ ΛΥΨΑ- τικῆς, πατρὸς δὲ πρὸς μητρὸς, Μέτελλος ὁ Νομαδικῆς ἐπικληθεῖς. τῶν δὲ γονέων, ὁ μὲν πατὴρ ἐάλω κλοπῆς, Κακιλία δὲ ἡ μήτηρ ἠδούθησεν, ὡς οὐ βεβιωκῆσα σω- φρόνος. αὐτὸς δὲ ὁ Λύκελλος, ἐπιμύρακιον ὢν, πρὶν δὲ χεῖρ ἴνα μετῆθῃ καὶ πολιτείας ἀφασθαι, πρῶτον ἔργον ἐποίησεν, τὸν τῆ πατρὸς κατήρορον κρῖναι Σερούλιον Αὐγύραν, λαβῶν ἀδικουῦσα δημοσία. καὶ ὁ παρῆμα λαμ- πρόν ἐφαίνετο Ρωμαίοις, καὶ τὸ δίκαιον ἐκείνου, ὡς πρὸς δριγείαν, διε- στόματος ἔργον. ἐδόκει δὲ καὶ ὅπως αὐτοῖς ἀνὰ ποροφάσεως ἐκ ἀ- γνῆς εἶ, ὅτι κατήρορος ἔργον· ἀλλὰ καὶ πρῶτον τῶν νέων ἐ- βέλοντο τοῖς ἀδικῶσιν ἐπιφουρομένους ὄραν, ὡς πρὸς τῶν ἐπι- γνῶν σκύλακας. ἐμὲν ἀλλὰ μετὰ τὴν δίκην ἐκείνου φιλονεικίας ἡγομένης, ὡς τε καὶ βωθῆται τινὰς καὶ πρῶτον, ἀπέφυ- γη ὁ Σερούλιος. ὁ δὲ Λούκελλος ἠσκησὶν καὶ λέγειν ἰκανῶς ἐκα- τέραν γλώτταν· ὡς τε καὶ Σύλλας τῶν αὐτῶν πρὸς τὴν ἀναρῆ- φων, ἐκείνου πρὸς ἐφώνησεν ὡς σκευερράγησεν καὶ διεσπῆ- σον τὴν ἰσορίαν ἀμεινον. ἡ γὰρ οὐκ ἐπὶ τῇ χρείᾳ μόνον ἐμ- μελής αὐτῶν καὶ πρὸς τὸν λόγον, καθάπερ ὁ τῶν ἄλλων τῶν μὲν ἀρῶν Θωίνος βολαῖος πέλαγος ὡς διεσπῆσει. ἡγομένη δὲ τῆς ἀρῶν ἐκτός, Αὐτοῦ ἀμοισία τεθνηκὸς.